

Hedenske helligdager
eller
Guds hellige dager?

Hedenske helligdager eller Guds hellige dager?

av
Herbert W. Armstrong

Dette heftet er ikke til salgs. Det er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse, utgitt av Guds Verdensvide Menighet.

Betyr det noe hvilke dager vi holder — eller om vi holder dem? Fastslår Bibelen om vi skal holde visse dager hellige for Gud? Ble disse dagene bare gitt til oldtidens Israel? Er de idag bare bindende for det jødiske folk, mens de kristne har befaling om å holde slike helligdager som f.eks. julen?

HVILKE DAGER SKAL VI HOLDE?

ISYVENDE kapittel av Daniels bok står det en forbløffende profeti som fremstiller de hedenske rikers kurs de neste 25 århundrene, regnet fra den dagen da profetien ble skrevet.

Med utgangspunkt i Nebukadnesars kaldeiske verdensrike i oldtiden forutsier denne profetien verdensherredømmet til de neste rikene etter tur: Perserriket, Aleksander den stores gresk-makedonske rike, som ble firedelt, og tilslutt det mektige Romerriket. Det skildrer ti suksessive oppstandelser ut fra det opprinnelige Romerriket, symbolisert ved ti "horn" som vokser ut fra "dyrets" hode. Disse oppstandelsene har funnet sted siden dets fall til våre dager, og de er bestemt til å skulle fortsette til Kristi gjenkomst.

Disse ti rikene har hersket i den vestlige verden siden Roms fall og frem til nå. Blant dem skjøt det opp "et annet lite horn" som var "større å se til enn de andre". Med andre ord en annen regjering som faktisk var mindre, men dog dominerte alle de andre. Granskere av profetiene gjenkjenner dette "lille hornet" som et stort religiøst prestevælde. Og i 25. vers av samme profeti blir det erklært at dette presteveldet skal "tenke på å forandre hellige *tider og lov*".

Hvordan tid ble forandret

Denne samme makt nevnes påny i Åpenbaringsens 17.

kapittel, her beskrevet som en som hersker over jordens konger og riker, og som forfølger de sanne hellige.

På enhver mulig måte har denne makt *forandret* TID!

Gud begynner døgnet ved solnedgang, men “det lille hornet” forandret det slik at verden nå begynner døgnet ved midnatt etter menneskekonstruerte klokker.

Gud begynner uken ved slutten av den sanne sabbaten, ukens syvende dag, mens verden begynner arbeidsuken ved midnatt den annen dag i uken.

Gud begynner månedene ved nymåne, men dette “lille hornet” har forledet verden til å begynne månedene i henhold til en klossete menneskelaget kalender av hedensk opprinnelse.

Gud begynner året tidlig på våren når nytt liv springer ut overalt i naturen, men oldtidens hedenske Rom fikk verden til å begynne året midt i den døde vinter.

Gud gav sine barn en sann hviledag som var ment å holde dem i stadig kjennskap til den sanne Gud og sann dyrkelse av ham — et minne om Guds skapelse — den syvende dag i uken. Men “det lille hornet” har fått en villedet verden til å holde de dagene som hedningene dyrket solen på, den første dag i uken, kalt søndag — på engelsk Sunday, tysk SONntag — altså solens dag, slik mandag er månens dag.

Hedensk opprinnelse

Det gamle Roms hedenske helligdager er blitt lenket til en likeglad og forført verden. De inkluderer visse årlige helligdager som jul, nyttårsdag, hedensk påske (engelsk *Easter*) og flere andre, hver og én hedenske dager, og alle brukt til å stimulere varesalget i forretningene. Ved en ærlig undersøkelse vil en alvorlig sannhetssøker oppdage at disse dagene alle er av hedensk opprinnelse og har hedensk betydning. Han vil oppdage at han ikke kan ha noen del i dem.

Men står den kristne av idag tilbake uten årlige hellige dager? Gav Gud aldri sitt folk årlige hellige dager ved siden av den ukentlige sabbat? Er ikke det gamle Roms årlige helligdager bare forfalskninger av Guds sanne hellige dager, slik søndag er en forfalskning av den sanne sabbaten?

Bannlys fordommer

La oss ærlig åpne Bibelen og i bønn granske den. Vi er

oppfordret til å studere for å lære Guds vilje, så vi kan stå frem for Gud som en som består prøven — ikke argumentere eller forsøke å gjendrive den. Som kristne er vi befalt å vokse i kjennskap såvel som i nåde (2 Pet. 3:18). Den hele Skrift er gitt ved Guds inspirasjon og nyttig til å rettlede og irettesette oss hvor vi ved antagelser, falsk lære og fordommer har tatt feil.

De fleste har antatt at alle Israels årlige sabbater og høytider ble avskaffet. Allikevel viser kirkehistorien at den tidlige sanne menighet i minst fire hundre år etter Kristi oppstandelse, ja, kanskje enda meget lenger, fortsatte å holde disse årlige hellige dagene som er gitt av Gud!

Og slik den som holder søndagen har en tendens til fra først av å se med fordommer på ethvert argument om å holde ukesabbaten og anse det som kjetteri — og vil granske ethvert slikt argument utelukkende med det utgangspunkt å ville forsøke å gjendrive det, er det også bare menneskelig — bare naturlig for oss, hvis vi ikke er på vakt mot det, å se på enhver presentasjon av disse årlige sabbatene i samme fordomsfulle ånd.

Men husk at “når en svarer før han hører, da blir det til dårskap og skam for ham” (Ordsp. 18:13).

La oss derfor i villig lydighet overfor Gud og hans vilje, med hengivne hjerter befridd for fordommer, med åpne sinn som ønsker sannhet foran våre egne veier og skjelvende fremfor Guds hellige Ord, ydmykt spørre Gud om rettledning ved hans Hellige Ånd. I denne bedende, ydmyke og villige, men dog varsomme og aktpågivende innstilling må du granske dette spørsmålet — idet du prøver og tester alt.

Studer dette to ganger

La oss også gjøre oppmerksom på at visse innvendinger — som alle vil bli behandlet og forklart senere — helt sikkert vil komme en sinne. Men hvis ikke leseren ser opp for dette, vil selve tilstedeværelsen av disse innvendingene i leserens sinn velte hvert poeng for ham etterhvert som de presenteres — og så når innvendingene senere blir forklart, vil poengene ikke dukke opp igjen i sinnet medmindre leseren påny omhyggelig studerer hele emnets forklaring fra begynnelsen av.

Og i hvert tilfelle vil innvendingen nettopp være et av argumentene som brukes av søndagsforkynnerne i et forsøk på å omstyrte sannheten om ukesabbaten! For ukesabbaten og årssabbatene står eller faller med hverandre. Argumentene brukt mot årssabbatene vil være identiske med dem som blir brukt for å bli kvitt ukesabbaten — og hvis disse argumentene holder, da vil de også oppheve ukesabbaten! (For en full forklaring som beviser at ukesabbaten er de nytestamentlige kristnes dag, skriv etter vårt gratis hefte *Hvilken dag er den KRISTNE SABBATEN?*)

Slike argumenter som at “de årlige sabbatene er en del av Moseloven”, eller “de ofret dyreofringer på årssabbatene”, eller “Kolosserbrevet 2:16 gjør slutt på årssabbatene”, er ikke bibelske.

De årlige sabbatene var ikke en del av Moseloven, men ble holdt før ritualbestemmelsene i Moseloven ble gitt. Ofringene ble foretatt på ukesabbaten, men det gjør ikke slutt på sabbaten. Faktisk ble ofringer foretatt på *hver eneste* dag i året (4 Mos. 28:3).

Kol. 2:16 viser ikke bare til årssabbater, men også til årsdager, til nymånedager og til ukesabbaten. Alltid når Bibelen bruker uttrykket “sabbat-” eller “hviledager” sammen med nymåne- og helligdager, viser den til ukesabbater, nymåne- og årshelligdager eller høytidsdager. “Sabbat” (eller “sabbatdager”) i Kol. 2:16 viser til *ukesabbaten*. Sammenlign 1 Krøn. 23:31 med 2 Krøn. 2:4; 31:3; Esra 3:5; Neh. 10:33 og Esek. 46:3. Hvis Kolosserbrevet gjør slutt på det ene, gjør det også slutt på det andre.

Den gammeltestamentlige menighet

Når begynte den sanne menighet? I Apg. 7:38 leser vi at Israels menighet i Mose dager ble kalt menigheten i ørkenen. Det ordet som i Det gamle testamente er oversatt “menighet”, er i den første greske oversettelsen, Septuaginta, kalt *ekklesia* — nøyaktig samme ord som brukes om den nytestamentlige menighet, i enkelte skandinaviske oversettelser kalt “kirke” eller “forsamling”.

Israel var både menighet og stat. Som rike var det i årevis styrt av et system av dommere, noen som stod over 50, andre over 100 og andre over 1000 osv. Senere hadde de en konge.

Men som menighet eller kirke var Israel organisert med en leder — Moses, Josva osv. — og prestene av Levi stamme. Moseloven inneholdt de rituelle eller seremonielle lovene som ble LAGT TIL den gamle pakt på grunn av overtredelser — lagt til inntil Kristus — for å lære dem og vende dem til vanen med å være lydig. Disse bestod av mat- og drikkofringer og forskjellige former for vask og renselser, fysiske forordninger. De hadde også ofringer som en erstatning for Kristi offer.

Før Moseloven

I 12. kapittel av 2. Mosebok, mens Israels barn ennå var i Egypt, finner vi at Guds årlige hellige dager blir holdt. Dette var lenge før noe av Moseloven ble gitt, og før den tid da Gud åpenbarte for Moses og israelitene at han ville opprette den gamle pakt med dem.

Og i 3. Moseboks 23. kapittel finner vi disse årlige hellige dagene eller fastsatte høytider oppsummert.

Da Gud laget sabbaten for menneskene, gav han dem en hviledag som hadde meget stor betydning og hensikt. Gud sa til sin menighet i ørkenen at sabbaten var et pakt-tegn mellom ham og hans folk. Et tegn er et overnaturlig identitetsbevis. Det er det tegnet ved hvilket vi vet at han er Gud. Hvordan viser det dette for oss? “For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden . . . og han hvilte på den syvende dag.” Den er en minnedag om skapelsen.

Og skapelsen er beviset på Guds eksistens. Skapelsen identifiserer Gud. Sabbaten er en ukentlig påminnelse om skapelsen, en ukentlig påminnelse om Guds skaperkraft. Derfor identifiserer den Gud for oss — holder oss i sann erindring om den sanne Gud og sann ærefrykt for ham. Ingen annen dag enn den syvende dag i uken kunne ha denne storslagne betydning og mening. Den ble planlagt for å bevare oss i den sanne gudsdyrkelse.

Hensikten med hellige dager

På samme måte, da Gud gav sin menighet syv årlige sabbater, hadde Gud i sin store visdom en storslagen hensikt. Også disse dagene ble gitt for å bevare Guds barn i rett påminnelse om Gud og dyrkelse av ham, ved konstant å holde oss i rett forståelse av Guds store forløsningsplan. For disse årlige

dagene avbilder de forskjellige epokene i den åndelige skapelsesplanen — de markerer stadiene og forklarer billedlig deres mening.

Hele beretningen om åndelig fornyelse lå i disse høytidsdagene som skulle gjentas kontinuerlig år etter år. De har en avgjørende viktig symbolikk og mening.

Det er en historisk kjensgjerning at enhver nasjon som noensinne har vanhelliget Guds (ukentlige) sabbat, har tapt kontakten med den sanne Gud og kjennskapet til ham, og dermed gått over til avgudsdyrkelse. Det eneste folk som alltid har holdt Guds sabbat var det eneste som ble holdt i sann påminnelse om og dyrkelse av den sanne Gud — og det bare så lenge de holdt sabbaten. Da oldtidens Israel begynte å vanhellige Guds sabbat, begynte de å dyrke avguder!

Og på samme måte, når vi i disse nytestamentlige tider har unnlatt å holde Guds årlige sabbater, står vi som nasjon og folk uten kjennskap til Guds sanne plan om å reprodusere seg selv.

De såkalt kristne kirker av idag hverken forstår eller lærer hva synd er — de lærer ikke at man må kvitte seg med synd — de forstår ikke hva mennesket er, hensikten med livet, meningen med å bli født påny og med den iboende tilstedeværelse av Den Hellige Ånd — de forstår ikke at Guds menighet idag ikke skal omvende verden, men forkynne evangeliet om Riket som et vitnesbyrd, leve et liv med å overvinne synd, holde ut til enden, og at de som seirer skal regjere med Kristus, idet de er konger og prester i hans Rike.

De forstår ikke at Kristus kommer igjen, og de som preker hans komme, forstår ikke meningen og hensikten med det. De har ingen kjennskap eller forestilling om den gode nyhet om Guds Rikes komme — Det nye testamentes eneste sanne evangelium.

I og med at de kristne kirker ikke forstår disse avgjørende skrittene i den sanne plan for gjenfødelse, lærer de at loven er avskaffet. De forkynner den hedenske lære om sjelens udødelighet, at man etter døden går direkte til himmelen eller helvete — og de lærer at døden bare er liv.

Og alt er forvirring!

Gud befalte at hans høytider, eller hellige dager, eller

sabbater, skulle holdes år etter år for *alltid!* Vi ber leseren om å bevare et åpent sinn, for vi skal bevise at “for alltid” i dette tilfelle betyr for alltid!

Således hadde Gud til hensikt å innprente de sannheter som disse “store” sabbatene er et bilde på, i alle sine barns sinn gjennom alle tider, idet han holder sin menighet i den sanne forståelse av sin plan!

Påskene og de usyrede brøds dager

Kirker flest lærer at Kristus fullendte forløsningsplanen da han ble korsfestet. Men Kristi død var den aller første begivenhet i Guds store plan for menneskets gjenfødelse. Vi finner at dette store offeret i sin begynnelse var virksomt i Eden, da Gud drepte et lam eller en gjet for å dekke Adams og Evas nakenhet (symbol på synd) med skinnene. Vi finner det i virksomhet da Abel ofret et lam i dets sted. Og dermed er påskene den første av disse begivenheter som for Guds barn år etter år avbilder Guds store plan.

La oss forstå dette.

Egypt er et symbol på synd. Likesom Guds folk idag er i “Babylon” og snart, etterat Gud øser ut sine plager over Babylon, skal bli befridd, slik var de engang i Egypt og ble befridd etterat plagene var øst ut der.

Likesom bekjennende kristne er blitt forført og ikke har noe kjennskap til sann tid og Guds dager, såvel som sann gudsyndyrkelse, slik var det med Israels barn i Egypt.

I mer enn to århundrer hadde de vært i strengt fangenskap i Egypt — tvunget til å arbeide med slave-drivere over seg. Det fantes ingen Bibel — intet Guds skrevne ord. De fikk ikke tillatelse til å dyrke Gud slik han hadde forordnet. De ble tvunget til å arbeide syv dager i uken. De hadde til og med tapt den sanne sabbaten av syne — derfor var det at Gud åpenbarte sabbaten for dem i ørkenen Sin (2 Mos. 16).

Påskene er bare starten

På den tiden i Egypt hadde de også forandret på den rette tid for årets begynnelse.

Derfor satte Gud dem på rett vei hva tid angår da han befridde sitt folk fra Egypt (fra synd). Og som begynnelsen av

vår frelse ble bevirket ved Kristi død på korset, så sa Gud: “Denne måned [om våren] skal være eders *nyttårs måned*” (2 Mos. 12:2).

Noen få holder begynnelsen av Guds frelses høytid ved å holde påske, men de går aldri videre med å kjenne “dyp av rikdom” i Guds nåde skildret ved de påfølgende høytidene! Kristus er ikke bare opphavet eller pionéren for vår frelse, men også dens fullender!

På den tiende dag av denne første måned fikk israelittene pålegg om å ta et lam uten lyte. De beholdt det inntil — ikke etter — den 14. dag i samme første måned. Straks etterat solen var gått ned, ved skumringen, som det står i den engelske jødiske oversettelsen — mellom de to aftenstunder, eller mellom solnedgang og fullt mørke — ble påskelammet slaktet.

Dette var på den 14. dag, og ikke etter. De utgjøt lammets blod, bildet på Kristi fremtidige offer. De spiste kjøttet den natten. Ved midnatt kom dødsengelen, men han gikk forbi hvert hus hvor blodet var blitt stenket.

Det er noen meget viktige detaljer som det er helt vesentlig at vi merker oss på dette trinnet; kanskje vi ikke har sett dem før. De viser at påsken skulle holdes den 14., og ikke den 15.

Påsken på den 14., ikke den 15.

Legg merke til 2. Mosebok kapittel 12. I vers 6 står det at de skal slakte lammet ved skumringstid (offisiell jødisk oversettelse til engelsk). Vers 8, de skal spise kjøttet samme natt — fortsatt den 14. Versene 9-11 følger på med å beskrive hvordan det skal stekes og spises — tidspunktet er fortsatt samme natt, den 14. Vers 12: “For samme natt vil jeg gå igjennom Egyptens land og slå ihjel alt førstefødt” — fortsatt samme natt, den 14.

Legg så nøye merke til avsnittet som begynner i vers 21. Her står mer detaljerte instruksjoner om å stryke blodet på dørstolpene. Tiden da dette ble gjort, var som ovenfor bevist, den mørke delen av den 14. Legg nøye merke til vers 22: “I skal . . . stryke på det øverste dørtre og på begge dørstolpene noe av blodet i skålen, og *ingen av eder skal gå ut av sin husdør før om morgenen.*” Legg nøye merke til dette! Ingen

fikk lov til å forlate sitt hjem den natten. De ble innomhus til om morgenen. De ble der hele natten!

Les så vers 29. Ved midnatt (den 14.) slo Herren ihjel alle førstefødte i Egypt. Vers 30, farao stod opp om natten. Dette var selvsagt etterat dødsengelen hadde passert og altså etter midnatt.

Han kalte Moses og Aron til seg. Det må ha tatt tid, men det var fortsatt samme natt ved daggry. Vers 33, egypterne trengte hårdt på for å få israelittene ut; vers 35, israelittene bad egypterne om smykker av sølv og gull og om klær og tok bytte av dem. Når? Denne innsamlingen av bytte fra egypterne måtte opplagt ha tatt flere timer. Israelittene bodde i Gosens land, adskilt fra egypterne. Israelittene fikk ikke lov til å forlate sine hjem før morgenen kom — så denne innsamlingen av bytte fra egypterne og få ting av dem fant sted i løpet av *dagdelen* av den 14.

Utgangen 24 timer etter påsken

[dvs. (engelen) forbigang]

Men — legg merke til følgende høyst viktige poeng: Israelittene gikk ikke ut fra Egypt før om aftenen, den 15. abib! Legg merke til versene 41-42: “På den dag . . . var det alle Herrens hærer drog ut av Egyptens land. Denne natt tok Herren i akt for å føre dem ut av Egyptens land; den samme natt skal alle Israels barn ta i akt for Herren, slekt etter slekt.” Hvilken natt er det som skal tas iakt? Den natten de drog ut av Egypt. De drog ut av Egypt, ikke i løpet av dagdelen av den 14., men etterat den 14. var over, etterat solen var gått ned — følgende natt — på den 15. abib! Og denne aftenen, den 15., skal iakttas!

De følgende vers fra og med vers 43 utgjør et nytt avsnitt og viser påny til påsken — den 14. dagen.

Legg så merke til 5 Mos. 16:1: “Akt vel på måneden abib, så du holder påske for Herren din Gud! For i måneden abib førte Herren din Gud deg ut av Egypt *ved nattetid*.” Merk deg det, de gikk ikke ut av Egypt før om natten. Og den natten var den 15., ikke den 14. Ytterligere bevis?

Fortsett i 4 Mos. 33:3: “I den første måned, *på den femtende dag i måneden*, drog de ut fra Ra’amses; *dagen etter påsken* drog Israels barn ut med løftet hånd for alle egypternes øyne.”

Der har du det med rene ord.

Nå tror noen at de slaktet lammet mellom middagstid og solnedgang den 14. — ca. kl. 15, nær slutten på dagen; spiste det den natten — den 15. (idet de påstår det var da påskelammet ble spist og når vi skulle spise det idag) og at de så gikk ut av Egypt samme natt. Men denne teorien holder ikke, i betraktning av alle disse skriftstedene og de følgende gjennom hele 2 Mos. 12.

Israelittene fikk ikke lov til å forlate sine hjem den natten etter å ha spist lammet. De forble innomhus i sine hjem — i Gosen — til det ble lyst. Så drog de til sine egyptiske naboer og samlet bytte fra dem. Det var millioner av dem. Det tok tid å gi dem beskjed. Det tok tid å gjøre alt dette. De kunne ikke gjøre det etter midnatt da farao stod opp, og likevel være ferdig til utgangen av Egypt samme natt. Israelittene var innomhus i Gosen hele den natten. 2 Mos. 12:10 beviser dette ytterligere. Det som var igjen av det stekte lammet til om morgenen, skulle de brenne i ild. Dette viser også at de forble hjemme til om morgenen.

Først da dagen den 14. var omme, forlot de Egypt, etterat det igjen var blitt natt. De gikk ut ved nattetid den 15. abib.

PÅ den 14., ikke etter

For nå å knytte dette til et annet viktig punkt, bla over til 4 Mos. 28:16-17: “På [ikke ETTER] den fjortende dag . . . er det påske for Herren. Og på den femtende dag i den samme måned [ikke før] er det høytid; i syv dager skal der etes usyret brød.”

3 Mos. 23:5-6 sier det samme. Legg merke til at påsken ikke er på den 15., men på den 14. “På den” er ikke etterat den er forbi. Legg også merke til at høytiden som her er nevnt, ikke er på den 14. (skjønt påsken andre steder kalles en høytid). Høytidsdagen er isteden den 15. Syvdagersperioden begynner den 15. Den 15. er den første av de syv usyrede brøds dager.

Men fordi syret brød ble bragt ut av hjemmene i løpet av den 14. dagen, ble det til at den i nytestamentlig tid ble kalt en av de usyrede brøds dager. Men når det gjøres, er åtte dager inkludert i uttrykket “de usyrede brøds dager”. Hele

åttedagers-perioden blir i nytestamentlig språkbruk enkelte ganger kalt "påske".

Men syvdagers-perioden begynner den 15. etterat den 14., eller påsken, er over.

Den 14. er påsken. Den er den første av Guds høytider. Den er ikke den høytidsdagen som nevnes i vers 6. På den 15. dag er det høytid. La oss få denne forskjellen klart for oss. Det er den FEMTENDE som er HØYTIDEN — den 14. er det påske. Denne høytidsdagen begynner etterat påsken er over.

La oss nå med disse kjensgjerningen i sinne vende tilbake til 2 Mos. 12. Merk deg, fra vers 14 av: "Og denne dag skal være en *minnedag* for eder, og I skal holde den som en høytid for Herren; det skal være en evig forskrift for eder å holde den, slekt etter slekt[ledd]. I syv dager skal I ete usyret brød . . . Og på den første dag skal I holde en hellig sammenkomst . . ." (v. 14-16).

Hvilken dag er fastsatt som en minnedag — ikke som en skygge, men som en minnedag, en høytid — som skulle holdes for alltid? Det er den 15. abib som er høytidsdagen, ikke den 14. — ikke påsken! Legg merke til at det er den dagen som er høytid — "I skal holde den som en høytid".

Denne dagen er høytidsdagen — en minnedag som skal holdes som sabbat eller hellig forsamlingsdag for alltid! Syv dager er innbefattet, og vi har vist at syvdagers-perioden begynner den 15., etterat påsken er over. "På den fjortende er det påske, men på den femtende er det høytid — syv dager" (fritt etter 4 Mos. 28:16-17).

Mange har alltid trodd at dagen det her tales om og som var ordinert for alltid, var påsken, den 14. Men det er det ikke — det tales om den 15.

Denne dagen, den 15, er etablert som en hellig sammenkomstdag. En "sammenkomst" er her en forsamling av folk hvor deres tilstedeværelse er påbudt under makt og myndighet. En "hellig sammenkomst" er en religiøs forsamling med gudsdyrkelse som formål. Den ukentlige sabbaten er en hellig sammenkomstdag. Det samme er 15. abib. Vår tilstedeværelse er påbudt ved Guds makt og autoritet. Men la oss fortsette.

Legg nå merke til fra og med vers 16 i 2 Mos. 12: "Og på

NISAN (ABIB)

13	14 PÅSKE	15 ÅRLIG SABBAT	16	17				
NATT	DAG	1	2	3			4	

Påskelammet spises. **1**

Israelittene får gull og juveler
av egypterne (2 Mos. 12:35-36). **2**

Israel går ved nattetid ut av Egypt (5 Mos. 16:1). **3**

Etter å ha holdt høytid,
ankommer de til Sukkot (2 Mos. 12:37). **4**

Farao får høre at folket har flyktet (2 Mos. 14:5). **5**

DE USYREDE BRØDS SYV DAGER

18	19	20	21 ÅRLIG SABBAT	22
5	6	7	8	9

Wide World Photos

- 6** Israel forlater sivilisasjonen og går ut i den egyptiske ørken (2 Mos. 13:18, 20).
- 7** Faraos hær innhenter Israel i leir ved Pi-Harikot (2 Mos. 14:9).
- 8** Gud leder isrealittene gjennom Rødehavet og til sikkerhet før daggy.
- 9** Mose og Miriams sanger. Stor fest på den siste usyrede brøds dag.

den første dag [av de syv, den 15. abib] skal I holde en hellig sammenkomst, og likeså på den syvende dag [den 21. abib] en hellig sammenkomst . . . I skal holde *de usyrede brøds høytid*, for på *denne samme dag* [15. abib] førte jeg eders hærer ut av Egyptens land; derfor skal det være en *evig* forskrift for eder å holde denne dag [den 15., ikke den 14.] slekt etter slekt” (vers 16-17).

Der står det! Før Mose seremonilover! Dagen som var innstiftet som en sabbat eller hellig forsamlingsdag for alltid, er høytidsdagen, selvsamme dag som de drog ut av Egypt på, og de drog ut på den 15., ikke den 14. (4 Mos. 33:3).

Denne dagen er en minnedag, ikke en skygge eller avglans, av korset. Et minne om befrielsen fra Egypt, som for oss symboliserer utfrielse fra synd!

Den er gitt for konstant å minne oss om den store kjensgjerning at vi, i og med at vi har fått tilgivelse for våre synder ved Kristi blod (symbolisert ved den 14.), ikke må stoppe der og forbli i synd, men må komme oss ut av synd! Hvorfor skulle vi holde den 14., som forestiller tilgivelse av tidligere synder, og så nekte å fortsette med de usyrede brøds dager, som forestiller det å komme ut av synd — de syv usyrede brøds dager, som symboliserer og forestiller at synden fullstendig blir fjernet, eller med andre ord, at man holder budene?

Ikke avskaffet med den gamle pakt

Merk at de usyrede brøds dager er en periode med to store sabbatsdager. Og denne perioden er innstiftet for alltid, mens israelittene ennå var i Egypt — før et eneste ord om Mose seremonilov var blitt gitt eller skrevet, til og med før Gud tilbød den gamle pakt!

Hva Moseloven, eller den gamle pakt, ikke bragte eller innstiftet, kan den heller ikke ta bort! Og i den engelske Fenton-oversettelsen finner vi 17. vers oversatt slik: “. . . Hold derfor denne perioden som ordinert for alltid.” Hele perioden er inkludert.

Alene dette burde vise at de hellige dagene — og de syv usyrede brøds dager — er bindende idag, og for alltid!

Hvis nå disse tekstene gjelder den 15. og ikke den 14., noe de absolutt gjør og som her er ugjendrivelig bevist, er da

påskan etablert for alltid? Ja, det er den virkelig! Men disse ovenstående tekstene viser til høytiden og ikke til påskan. I avsnittet som begynner i 2 Mos. 12:21 er det igjen henvist til påskan, og vers 24 etablerer den for alltid!

Formålet med høytiden

Men la oss lære den fulle og hele betydning av dette. Hvorfor ordinerte Gud disse høytidsdagene? Hva var hans store hensikt? Slå opp på 2 Mos. 13:3: “Moses sa til folket: Kom i hu denne dag da I gikk ut av Egypten.” Dette var den 15. abib. Vers 6, 8-10: “I syv dager skal du ete usyret brød, og på den syvende dag skal det være høytid for Herren . . . Dette er til MINNE om det som Herren gjorde . . . Og det skal være deg til et tegn” — det vil si ha en mening også for fremtiden — “på din hånd og til et minneskrift på din panne” — altså ha å gjøre både med gjerninger og vilje — hvorfor? — “forat Herrens lov skal være i din munn . . . du skal [derfor] gjøre etter denne lov.”

Ser du den vidunderlige mening? Fatter du den sanne betydning av det alt sammen? Ser du Guds hensikt? Påskan symboliserer kun Kristi død for forlatelse av forgangne synder (Rom. 3:25). Selv om vi tar imot hans blod, tilgir ikke det synder som vi eventuelt senere begår. Det gir oss ikke tillatelse til å fortsette å synde. Derfor, når vi tar det imot, er bare våre synder frem til da tilgitt — bare synder vi allerede har begått.

Men skal vi stanse der med bare våre tidligere synder tilgitt? Vi er fortsatt kjødelige vesener. Vi vil fortsatt bli utsatt for fristelser. Synden har holdt oss i sitt grep — vi har vært slaver av synd, vært i dens makt. Og vi makter ikke å befri oss selv fra den! Vi har vært i slaveri under synd. La oss forstå bildet — meningen.

Kvitte seg helt med synd

I hvilken grad skal vi fjerne synd? Ikke delvis, men helt! Og likesom surdeig er en type på synd (1 Kor. 5:8) — surdeig blåser opp, slik synd også gjør — og da syv er det tallet som Gud lar symbolisere fullkommenhet, skal vi etterfølge påskan med syv dager med usyret brød!

Bildet — meningen — symbolikken, er ikke fullkommen

med påsken alene. Påsken avbilder at vi tar imot Kristi blod for tilgivelse av våre tidligere synder. Den gir et bilde på den korsfestede — den døde — Kristus.

Skal vi symbolsk forlate Kristus hengende på korset? De syv usyrede brøds dager som følger etter påsken avbilder for oss at vi kvitter oss helt med synd, holder budene — etterat våre tidligere synder er tilgitt!

De er bilde på livet og arbeidet til den oppstandne Kristus — han som steg opp til Guds trone, hvor han nå er aktivt i arbeide på våre vegne, som vår Yppersteprest, idet han renser oss for synd og frir oss fullstendig fra dens makt!

Alene å holde påsken og så ikke holde de usyrede brøds dager betyr symbolsk å ta imot Kristi blod og så fortsette i synd — feilaktig å påstå at loven er avskaffet, at vi er under nåden og bare den, og at vi har tillatelse til å fortsette i synd!

De syv dagene av de usyrede brøds høytid forestiller det å holde budene, en annen måte å si at man må få bort synd på.

Guds sanne menighet må ha disse høytidsdagene, hvorav den første er en minnedag som symboliserer befrielse fra synd, i *vår høyre hånd* og på *vår panne*, som Guds tegn, forat vi skal holde Guds bud. Og i og med at pannen er intellektets sete og symboliserer aksept, og den høyre hånd symboliserer arbeid, har vi dette Guds tegn dér ved å godta denne sannheten om de hellige dager og de usyrede brøds dager, og ved *ikke å arbeide* på disse hellige dagene! Ikke bare er ukesabbaten Guds tegn (2 Mos. 31:12-17), men årsabbatene er også tegn!

Legg merke til hvor vidunderlig disse forsamlingshøytidene avspeiler Guds forløsningsplan. Jeg husker en husmor som et år på den siste av disse sabbatene, den 21. abib, nevnte at hun hadde funnet en halv skive syret brød bak et eller annet i løpet av de usyrede brøds dager. Hun hadde selvfølgelig straks tatt det ut av huset.

En annen sa hun hadde funnet en halvfull boks bakepulver, som hun ikke visste om at hun hadde. En tredje fant en skive brød og noe gjær. Alle hadde de fjernet all syret brød så snart de oppdaget den.

Hvilket godt bilde på livet! Hvor ofte hender det ikke at

når vi har trodd at vi hadde fjernet synden, så oppdager vi skjulte synder eller vaner som vi ikke visste om — eller som vi trodde vi hadde overvunnet? De må bli overvunnet og fjernet så snart de oppdages.

Det fullkomne bilde

Men la oss se videre på dette vidunderlige bildet. Israels barn startet ut av Egypt natten den 15. abib, slik vi av egne fri vilje må starte med å komme ut av synd så snart vi har tatt imot Kristi blod. De startet ved egen krefter — og vi må også starte selv.

Men de kom ikke langt før farao satte etter dem (2 Mos. 14:5-7). Hvis Egypt er en type på synd, da må farao opplagt være bilde på Satan, og Egypts hær forestille Satans demoner.

Mens Israel var i Egypt, var de faraos slaver, hjelpeløse, maktesløse under hans slavedrivere — slik synderen er i djevelens makt. Men da Israel tok lammets blod, da handlet Gud, og dermed løslot farao Israel. Når *vi* tar imot Kristi blod, handler Gud, og djevelen må slippe oss.

Liksom israelittene gikk ut med løftet hånd (4 Mos. 33:3) i stor jubel og høy stemning over befrielsen fra slaveriet, slik starter den nyunnfangne kristne opp i skyene glad og lykkelig på sitt kristne liv. Men hva skjer?

Djevelen og synden setter straks etter Guds nyunnfangne sønn — og snart finner den nye og uerfarne kristne seg nedsunket i fortvilelsens dyp, fristet til å gi opp og trekke seg.

Les fra og med vers 10: Så snart israelittene så den store hæren som forfulgte dem, ble de slått av redsel. Frykten kom over dem. De begynte å knurre og klage. De så at det var umulig å komme unna farao og hans hær, fordi han var for mektig for dem. De var hjelpeløse, og slik er det med oss også.

Vår styrke ikke tilstrekkelig!

Men se hvilket budskap Gud hadde til dem gjennom Moses: "Frykt ikke, stå nå her og se Herrens frelse . . . For som I ser egypterne idag, skal I aldri i evighet se dem mere. Herren skal stride for eder"! Noe så vidunderlig!

Hjelpeløse blir vi bedt om å stå stille og se Herrens frelse. Han skal stride for oss. Vi kan ikke beseire Satan og synd,

men Gud kan. Den oppstandne Kristus, vår Yppersteprest, vil rense oss, hellige oss, befri oss, han som sa han aldri ville gå fra oss eller svikte oss!

Vi kan ikke holde budene av egen kraft og styrke. Men Kristus i oss kan holde dem! I tro må vi stole på ham.

Se vers 19. Engelen som hadde gått foran og vist israelittene veien, gikk nå bak dem og kom mellom dem og fienden og beskyttet dem. Og Gud delte vannet i Rødehavet, "... og vannet stod som en mur på deres høyre og på deres venstre side" (vers 22). I Jesaja (Esaias) 55:1 og Joh. 7:37-39 er vann et symbol på Den Hellige Ånd.

Guds levende vann er en mur for oss på vår høyre og vår venstre side. Den leder oss på den sanne sti, den lager stien og beskytter oss på den. Men da farao og hans hær forsøkte å følge etter Israel på denne guddommelig skapte stien, dekket dette det samme vannet dem fullkomment, slik Den Hellige Ånd fjerner og dekker over våre synder, og israelittene så dem ikke lenger! For et herlig bilde!

Opprinnelig ingen ofringer

Således ser vi at de usyrede brøds høytid, såvel som påsken, ble ordinert og etablert for alltid, og det før den gamle pakt ble opprettet. La oss være konsekvente. Motstandere påstår at disse er i Moseloven. Vi svarer at de eksisterte før Moseloven, at de er bragt over i Det nye testamente og derfor er bindende idag.

Legg særlig merke til at det opprinnelig ikke ble holdt noen ofring—intet mat- og drikkoffer—på disse dagene. Se Jeremias 7:22-23. Disse hellige dagene ble ikke innstiftet med henblikk på ofringene, slik noen feilaktig har antatt. De er til minnedager, noe de også to ganger blir kalt. Hvor finner vi slike rene ord som rett ut sier at sabbaten er en minnedag, til ihukommelse? (Se også 3 Mos. 23:24.)

Også sabbaten eksisterte før Moseloven. Den ble helliggjort for Herren før Moseloven ble gitt.

Da Moseloven kom med sine ofringsseremonier og mat- og drikkofringer, ble disse midlertidig innstiftet — inntil Kristus — for å bli holdt, noen daglig, noen på ukesabbaten, noen på den første dag i hver måned og noen på hver av de årlige hellige dagene.

Men legg vel merke til følgende kjensgjerning! Der hvor vi finner disse dyre-, mat- og drikkofringene innstiftet for de hellige dagene, der finner vi dem også innstiftet for ukesabbaten. De samme kapitlene i Moseloven som legger dem til årsdagene, legger dem også til ukedagene.

Argumentet om at da disse ofringene som utføres på disse dagene falt bort, så ble også dagene avskaffet, gjelder sabbaten i like stor grad! Hvis dette argumentet gjør slutt på det ene, gjør det også slutt på det andre. Søndagspredikantene påstår at disse ofringer gjør slutt på sabbaten. Vi benekter det — hvorfor? Sabbaten eksisterte før disse ofringene ble tilføyet. Det samme gjelder de hellige dagene! Også de begynte før Mose rituelle lov!

Ofringer på ukesabbaten

La oss merke oss 4 Mos. kapittel 28 og 29: For det første ildofringene dag etter dag, “morgen- og aftenofringene”. Så vers 9-10, brennofferet og mat- og drikkofferet hver sabbat; dernest vers 11-15, ofringene på nymånedagen; og endelig fra og med vers 16 og ut kapittel 29, ofringene på årsdagene.

Nå vet vi at disse mat- og drikkofringer med ild hadde symbolsk mening og ble avskaffet! Men er de syv ukedagene avskaffet? Er ukesabbaten? Er første dag i hver måned avskaffet? Ikke i Guds øyne. Da er heller ikke Guds årlige hellige dager avskaffet!

Ofringene hadde stor symbolsk mening. De kom med i Moseloven, og de forsvant med den. Men dagene som ofringene foregikk på, var ikke symbolske. De kom ikke med Moseloven og forsvant heller ikke med den.

Dagene er bindende for alltid! Som sabbaten er en minnedag, er også de hellige dagene det!

Påbudt i Det nye testamente

Nå vil vi vise et nytestamentlig bud — klarere og mere direkte enn noe vi kan finne om ukesabbaten — om å holde disse årlige hellige dagene!

Les 4 Mos. 28:16-17 på ny: “I den første måned, på den fjortende dag i måneden, er det påske for Herren. Og på den femtende dag i samme måned er det høytid; i syv dager skal der etes usyret brød.”

Denne høytiden var ikke den 14., men den 15. Den 14. var påsken da lammet ble slaktet. Daglysdelen av den 14. var forberedelsen for høytiden (Matt. 27:62; Mark. 15:42; Luk. 23:54; Joh. 19:14). Legg merke til at jødene på Jesu tid feiret *sin* påske en dag for sent i henhold til sine lederes tradisjon (Joh. 18:28).

La oss få dette punktet omhyggelig fastspikret i vårt sinn, for hvis dette er sant, og det er det, da er alle disse dagene fortsatt bindende for oss, så vel ifølge Det nye som Det gamle testamente!

Se Matteus 26:5. Yppersteprestene og folkets eldste som rådslo om å slå Jesus ihjel, sa: "Ikke på høytiden forat det ikke skal bli oppstyr blant folket." De skyndte seg så de kunne få drept ham dagen *før* høytiden, altså på den 14. abib (nisan).

Markus 14:2 sier det samme. For nå å slå fast at høytidsdagen var dagen etter påskehøytiden, og at den var en stor sabbat — at den var dagen etterat Jesus ble korsfestet, les Joh. 13:29: "Noen tenkte, fordi Judas hadde pungen [var kasserer — Fenton-oversettelsen], at Jesus sa til ham: Kjøp det vi trenger til høytiden." Dette viser klart at høytiden var den påfølgende dag — den 15. abib (nisan), som alle disse skriftstedene positivt bekrefter. For ytterligere opplysning om dette viktige emnet kan du skrive etter vårt gratis hefte *The Resurrection Was Not on Sunday* ("Oppstandelsen var ikke på en søndag" — ennå ikke på skandinavisk, men vi kan isteden tilby *Sannheten om påsken*).

La oss så omhyggelig granske 1 Kor. 5:7-8. Kirkesamfunn har hevdet at dette gjelder påsken. Legg merke til at versene ikke sier det, og de angår da heller ikke påsken i det hele tatt. La oss villig og i bønn granske og se hva de sier:

"... For vårt påskelam er jo slaktet: Kristus. LA OSS *derfor* HOLDE HØYTID[EN]." Legg merke til dette. Fordi Kristus, vårt påskelam, er blitt ofret — fordi Kristus døde — la oss i den nytestamentlige epoke derfor holde hva? Merk deg det! Ikke her påsken som var på den 14. abib (nisan) — men: la oss holde høytiden — som var den 15.! Den *store* sabbaten i Johannes 19:31! Den årlige hellige dag. Og i utvidet forstand inkluderte høytiden alle de syv usyrede brøds dager, inklusive den neste helligdag eller sabbaten på den 21. abib (nisan)! Vi kan ikke komme fra dette hvis vi har overgitt oss til Herren og

Guds Ord! Her står det i klart språk, i Det nye testamente! Fordi Kristus var korsfestet, la oss derfor holde høytiden! Den 14. var påsken, men på den 15. dag i samme måned er høytiden! La oss ikke lenger knytte dette til påsken, for det står "høytiden".

**De usyrede brøds dager ble holdt av Paulus
og den nytestamentlige menighet**

Det nye testamente gjengir samvittighetsfullt at Menigheten holdt disse dagene i den periode av dens historie som testamentet dekker!

I Apg. 20:6: "Vi seilte ut fra Filippi *etter de usyrede brøds dager.*" Paulus og hans følge hadde tydeligvis holdt de usyrede brøds dager i Filippi. Den Hellige Ånd kunne ellers aldri ha inspirert til slike ord.

Legg også merke til Apg. 12:3: "Det var de usyrede brøds dager." Hvorfor nevne dette, hvis disse dagene, i Guds øyne, hadde opphørt å eksistere?

Husk at den som kom med denne erklæringen ikke var en eller annen som var uvitende om hva som var blitt avskaffet. Det var Gud den Allmektige som gjennom Den Hellige Ånds inspirasjon lot dette si. Dette var mange år etter korsfestelsen. De usyrede brøds dager eksisterte fortsatt. Ellers kunne Den Hellige Ånd ikke ha inspirert til å si: "Det var de usyrede brøds dager."

HVA DU BØR VITE OM PINSEN

ER DETTE den *eneste* “frelsens dag”? De fleste kirkesamfunn lærer i alminnelighet at alle som dør “ufrelst”, eller ikke “blir frelst” før Kristi gjenkomst, aldri kan motta frelse.

De antar at det er en stor strid under utvikling mellom Kristus og Satan. De tror at Kristus kom for å frelse verden, og det ved hjelp av alle disse kirkene som han fortvilet forsøker å “få verden frelst” ved.

På den annen siden gjør den smarte og forføreriske djevel alt han kan for å hindre folk fra å bli “frelst”. Og de synes å tro at det er en tidsfrist i konkurransen.

Vi er nå nær tiden for Kristi gjenkomst, men når han i egen person kommer til jorden, vil han finne seg hjelpeløs — helt ute av stand til å frelse verden fra Satans grep — for da “vil det være for sent”. “Aprobasjonstiden vil være avsluttet,” som ett kirkesamfunn uttrykker det.

Denne hedenske forvrengte lære fremstiller Satan som langt mektigere enn Gud.

Svaret åpenbaret

Den nytestamentlige Guds Menighet ble grunnlagt på en søndag. Den startet på den årlige sabbatsdagen som kalles “pinse” eller “førstegrødens høytid”. Den kalles også “ukenes høytid”.

Den nytestamentlige menighet fortsatte år etter år,

som vi skal vise, å holde denne årlige sabbaten, pinsen.

Og Gud gav sitt folk denne høytiden for å åpenbare for dem og holde dem stadig informert om at den nåværende epoken bare er en første, foreløpig "innhøstning av sjeler".

Som allerede forklart var Guds hensikt med å gi sin menighet de årlige hellige dager å holde sine barn konstant i rett forståelse av Guds store plan.

For å få til dette brukte Gud de årlige vanlige innhøstingstidene i oldtidens Israel som et bilde på den åndelige innhøstning av sjeler.

I Det hellige land var det to årlige innhøstninger. Først om våren kom vinterkornhøsten. Så, som nr. 2 kom høstgrøden. Gud hadde til hensikt at hans hellige dager gjentatt år etter år skulle skildre for *hans* menighet den kjensgjerning at bare de han selv kaller i denne tidsalder kan bli hans unnfangede barn nå! Og vi er bare førstegrøden av hans store åndelige høst!

Svingekornbåndet

Men la oss fortsette i det sentrale avsnitt i Skriften som oppsummerer alle de hellige dagene — 3 Mos. 23.

Her finner vi *alle* Guds høytider, proklamert som hellige sammenkomster, i dette ene kapitlet. Først kommer den ukentlige sammenkomstdagen, sabbaten, ukens syvende dag. Så, fra og med vers 4, følger en liste over årlige høytider som også er befalte sammenkomster "som I skal utrope til deres fastsatte tider".

Først av disse er påsken, fulgt av de usyrede brøds dager med de to årlige sabbatene. Fra og med vers 9 finner vi instruks om svingekornbåndet.

Israelittene hadde ikke tillatelse til å høste noe av den tidlige kornhøsten før denne dagen (vers 14). Så, på dagen etter ukesabbaten, under en høytidelig seremoni av det levittiske presteskaper (ritualene var bare erstatninger og derfor idag ikke lenger i bruk), ble det første kornbåndet skåret. Denne begivenheten fant alltid sted i de usyrede brøds dager (se Josva 5). Kornbåndet ble så bragt til presten. Presten svingte kornbåndet høytidelig for Herrens åsyn, så det kunne bli godtatt for dem.

Dette fremstiller den *oppstandne* Kristus som stiger opp

til himmelen for å bli godtatt av Faderen som det aller første menneske som faktisk er født av Gud — den første frukt av førstegrøden av sjeler! Ved å sammenligne Joh. 20:17 med Matt. 28:9 forstår vi at Kristus fremstilte seg for Faderen om morgenen etterat han oppstod fra de døde kvelden før sin oppstandelse aftenen i forveien (1 Kor. 15:20, 23; Rom. 8:29; Kol. 1:15, 18). Denne oppfyllelsen av svingekornbånd-seremonien fant sted på søndag, morgenen etter ukesabbaten i de usyrede brøds dager.

Hvordan man skal regne seg til pinsen

Så kommer pinsen. Ordet “pinse” er avledet av det greske ordet *pentēkostē*, som bare er brukt i Det nye testamente, ikke Det gamle. Ordet betyr “femtiende”, underforstått “den femtiende dagen”. I Det gamle testamente er denne høytiden kalt “kornhøstens (førstegrødens) høytid” og “ukenes høytid”.

Legg merke til den rett oversatte instruks fra og med 3 Mos. 23:15: “Fra [eller rettere *fra og med*] dagen etter sabbaten, fra den dag I bærer frem svinge-kornbåndet, skal I telle fulle syv uker; femti dager skal I telle til dagen etter den syvende sabbat...” Og denne femtiende dagen er pinse-dagen!

“Og samme dag skal I la utrope at det skal holdes en hellig sammenkomst; I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning; det skal være en *evig lov* for eder *fra slekt til slekt*, hvor I så bor” (vers 21).

Alle andre hellige dager eller høytider kommer på bestemte dager i bestemte måneder. Men denne ene årlige sabbaten må bestemmes ved å telle. Det er ganske enkelt og liketil.

Det er helt avgjørende viktig at vi regner ut den rette dagen. Den dagen, og bare den, er gjort hellig av vår Herre og Skaper. Tenk om apostlene på den tiden da Guds Menighet ble grunnlagt, hadde regnet feil og at de “da pinsefestens dag var kommet” istedenfor alle “å være av samme innstilling” (utelatt i norske oversettelser av Apg. 2:1) og “på samme sted”, hadde vært uenige, slik at noen hadde holdt dagen i forveien og andre hadde ventet til dagen etter!

Fariseerne, som kort etter midten av det første århundre

e.Kr. oppnådde full kontroll over de jødiske religiøse skikker, regnet (feilaktig, dvs. ut fra galt utgangspunkt) fra dagen etter den første *årlige* sabbaten.

Før den tid hadde imidlertid yppersteprestene av familien Boethus, som var sadduseere, hatt kontroll med saker som angikk høytidene i Jerusalem. Boethus'ene tallet alltid fra dagen etter *ukesabbaten*, lørdagen som faller på en av de usyrede brøds dager eller umiddelbart foran den første usyrede brøds dag. Denne historiske opplysning er blitt bevart for oss i *Misjna*, som ble nedtegnet omkring år 200 e.Kr.:

“Boethus'ene sier: ‘Skjæringen av kornbåndet skjer ikke ved slutten av høytidsdagen [den første av de usyrede brøds dager], men bare ved slutten av neste regulære sabbat’” (*Menahoth*, 10, 3).

Denne praksis hadde vært overlevert blant prestene fra slektledd til slektledd. Deres tellemetode ble fulgt så lenge de hadde kontrollen med tempelet og dets ritualer. Samaritanerne og karaitene (en jødisk sekt fra det åttende århundre e.Kr.) har også fortsatt å telle fra ukesabbaten, den syvende dag i uken.

På en søndag

Idet vi altså starter å telle fra svingingen av kornbåndet med søndagen som første dag, vil vi alltid ende opp med en annen søndag — men IKKE alltid på den samme dag i måneden. Det er noe som må “telles” hvert eneste år. Hverken i den hebraiske (bibelske) kalender eller i den romerske som er i vanlig bruk idag, kan pinsedagen noensinne bli fastsatt som en bestemt dag i måneden.

Idet vi igjen sitere fra *Misjna* vedrørende den opprinnelige praksis som var blitt fulgt i Jerusalem før fariseerne helt tok over kontrollen: “[Boethus'ene sier:] Pinsen faller alltid på dagen etter sabbaten” (*Chagigah*, 2, 4).

Dette gjør meningen med siste del av 3 Mos. 23:15 og begynnelsen av vers 16 helt klar: “. . . skal I telle *fulle syv uker*; femti dager skal I telle til dagen etter den syvende *sabbat*.”

Femte Mosebok 16:9

En annen og for noen kanskje enklere instruksjon for å regne ut pinsen finnes i 5 Mos. 16:9-10: “Så skal du telle *syv uker*:

Fra den tid du begynner å skjære kornet med sigden, skal du telle *syv uker* frem. Og så skal du holde ukenes høytid [pinse] . . .”

Denne måten å telle på er også omtalt i 4 Mos. 28:26: “På førstegrødens dag [pinse], når I bærer frem for Herren et offer av den nye grøde, på *ukenes høytid*, skal I holde en hellig sammenkomst; I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning.”

Fordi det ble talt syv uker, ble pinsehøytiden også kjent som “ukenes høytid” (5 Mos. 16:10).

Meningen med pinse

Påskan symboliserte Kristi offer for våre synders tilgivelse, og de usyrede brøds dager at synd blir fjernet. Pinsen avbilder den første del av den åndelige innhøsting — utkallingen av menigheten, de utkalte, som for den nytestamentlige periode begynte på søndag, pinsedagen 17. juni år 31 e.Kr. På den dagen kom Den Hellige Ånd for å bo i kjød, som profetert av Joel.

På den femtiende dagen (pinsen) ble i gammeltestamentlig tid to “svingebrød” (3 Mos. 23:17, 20) båret frem fra forsamlingens hjemsteder som en førstegrøde for Herren. Nettopp slik ble den nytestamentlige menighet sanket ut av denne verden som førstegrøde av Guds frelse, som en fullbyrdelse av meningen med svingebrødene.

Hvis vi er blitt omvendt, er vi alle blitt en del av den nytestamentlige menigheten. Vi er blitt en del av det som ble symbolisert ved svingebrødene.

Akkurat som svinge-*kornbåndet* ble løftet opp i luften og svingt som et symbol på Kristi tur til himmelen og tilbake, ble svinge-*brødene* løftet opp og svingt som et symbol på at vi også for en stund skal forlate denne faste jord når vi rykkes opp i luften for å møte Kristus (1 Tess. 4:16-17) før vi med ham vender tilbake for å stå på Oljeberget idet han begynner sitt tusenårige styre (Apg. 1:11; Sak. 14:3-4).

De fleste ikke kalt nå

Gud har ikke forkastet sitt folk Irael. Men han blindet dem midlertidig så frelse gjennom deres fall kom til hedningene, som gjennom Kristus, individuelt, ble podet inn eller åndelig tatt opp i Israels familie (Rom. 11).

Dette er den perioden da Gud kaller et folk for sitt navn for å være konger og prester og regjere med Kristus i Riket i tusen år (Åp. 5:10).

“Deretter,” etter denne perioden hvor Gud blant hedningene tar ut et folk for sitt navn, “vil jeg komme tilbake,” lover Herren. For hva? “. . . Og gjenreise Davids falne hytte. Det som er revet ned, skal jeg bygge opp, jeg [Kristus, ikke mennesker] reiser det på ny.”

Hvorfor? “For at resten av menneskene skal søke Herren.” (Apg. 15:14-17; ’78-overs., ’78’ — studér dette påny!)

I løpet av den nåværende kirketidsalder er etterkommerne av oldtidens Juda og Israel forblindet. Etter dette vil Kristus vende tilbake, og så vil resten av menneskene — både det forblindede Israel og hedningene, søke Herren når Satan er lenket og Kristus regjerer som kongenes Konge og herrenes Herre!

De av førstegrøden av hans frelse som er gjort udødelige, vil så regjere med ham som konger og prester i det vidunderlige arbeidet med å bygge en ny sivilisasjon.

I den nåværende tidsalder er de fleste av Israel forblindet *inntil* fylden av hedninger er kommet inn; og således (Rom. 11:26) skal hele Israel da bli frelst fra synd; for fra Sion skal redningsmannen, Kristus, komme! Hele Israel skal bli bragt til omvendelse og frelst fra synd. Hvorledes? Ved at Kristus vender ugudelighet bort fra det dødelige Israel ved å tilgi synd.

Nå, i vår epoke, har Israel ikke trodd, og Davids hytte er falt ned (Rom. 11:31-32). Dette har skjedd forat også Israel, gjennom nåden til hedningene og til de få “utvalgte” av Israel, håndplukket ut av denne tidsalder, og deres virke som konger og prester med Kristus, til den tid skal oppnå nåde! Hvor vidunderlig Guds store forløsningsplan er, når vi forstår den slik som vi ser den fremstilt i disse årlige hellige dagene!

Nå bare førstegrøden

I for eksempel Jakob 1:18 og Romerne 8:23 er de hellige av den nåværende epoken kalt førstegrøden av Guds frelse. Denne epoken og utplukkingen av de folkene som skulle bære hans navn, begynte på pinsedagen. Denne høytiden avbilder årlig

Kolosser- brevet 2:16

Kolosserbrevet 2:16 ble skrevet som en advarsel til de hedningekristne i Kolossæ for å beskytte dem mot falske lærere, lærere som listig forvrenget det budskap Paulus forkynte. Legg merke til hva Paulus skrev: "La derfor ingen dømme eder for mat eller drikke, eller i spørsmål om [noe som har å gjøre med å holde] høytid eller nymåne eller sabbat" (Kol. 2:16).

De originale greske ordene i vers 16 for "mat og drikke", *en brôsei* og *en pósei*, betyr "i å spise og i å drikke".

Her nevnes intet om å avskaffe Guds lov eller hans høytider. Intet er avskaffet i disse versene. Faktisk er det stikk motsatt tilfelle. Selve kritikken kolosserne fikk for å holde disse dagene beviser at de faktisk *holdt* dem. Hvordan kunne de bli kritisert "i spørsmål om" dager som de ikke holdt?

De i sin tid hedenske kolosserne holdt ikke tidligere disse Guds hellige dager! De var hedninger før omvendelsen. Nå da de hadde hørt evangeliet, holdt de de hellige dagene som Gud hadde helliget. Paulus advarer dem *mot å vende tilbake* til eller å bli påvirket av sin gamle hedenske skikker, skikkene til dem som hater Guds lov og hans høytider.

Paulus skrev: "La derfor ingen dømme dere . . ." (vers

16) i slike saker, "men [eller: uten] Kristi legeme" (vers 17, siste del).

Dette verset har skapt unødige vanskeligheter for mange. Ordene "hører til" eller "er" ('78-overs.) forekommer nemlig ikke i den originale greske tekst, som lyder: *dé sōma tu kristú*, det vil si: men [eller: uten] legemet av Kristi [dvs. Kristi legeme].

Hva er så Kristi legeme? Hvordan bruker Paulus uttrykket i Kolosserbrevet? Bla om til kap. 1. I vers 18 finner vi at Kristus "er hodet for legemet, som er menigheten." Se også Kol. 2:19.

Guds sanne menighet er Kristi legeme. Akkurat som Guds Ånd engang bodde i Jesu Kristi jordiske legeme, bor Den Hellige Ånd nå i hvert medlem av menigheten, og sammen utgjør medlemmene dette ene legemet som gjør nettopp det arbeid Kristus gjorde. Menigheten er derfor Kristi legeme idag! Og Kristus er hodet, likesom mannen er hustruens hode (Ef. 5:23).

Paulus erklærer i Kolosserbrevet at ingen uautorisert person skal dømme en sann kristens oppførsel. Mennesker skal ikke bestemme hvordan vi bør leve. Det er menighetens, Kristi legemes, ansvar å bestemme i disse spørsmål! Menigheten skal belære om hvordan man holder høytidene — forklare meningen med selvkontroll i det å spise og drikke osv.

Disse lite forståtte versene bør derfor oversettes: "Så la da ingen dømme dere . . . men [la heller] Kristi legeme [avgjøre det]." La Kristi legeme dømme i disse kirkesakene. Gresk-kyndige innser at det siste uttrykket "men Kristi legeme" trenger et verb, men har oftest ikke sett at det manglende verbet mest logisk og grammatikalsk riktig burde tas fra setningen foran, altså: "La Kristi legeme dømme [i disse sakene]"!

denne store begivenhet — denne store “mysterie”-tildelingen — i Guds forløsningsplan!

Legg også merke til at disse høytidene, de usyrede brøds dager og pinsen, faller i årets begynnelse, og de store begivenhetene de fremstiller skjedde helt i begynnelsen av frelsesplanen!

Den gruppe av hellige dager som kommer ved årets SLUTT, symboliserer storslagne begivenheter i Guds forløsningsplan, som alle ennå skal skje i fremtiden, ved slutten av denne epoken! De kommer alle i den syvende måned — og deres oppfyllelse vil innlede det syvende årtusen siden skapelsen!

Denne verdens kirkesamfunn lærer idag at det er kirkens oppgave å frelse verden. De lærer idag at alle som noensinne skal bli frelst, blir frelst nå, i den nåværende epoke. De lærer at “prøvetiden ENDER” ved, eller før, Kristi gjenkomst.

Hvis dette er sant, hvilken fiasko er da ikke Guds plan! Bare svært, svært få er blitt virkelig frelst i denne epoken. En tredjedel av alle som lever på jorden idag, har aldri så meget som hørt det eneste navnet hvorved vi kan bli frelst!

Er disse, majoriteten av alle levende, for evig fortapt fordi de aldri hørte — fortapt og fordømt uten en sjanse? Den vanlige lære er at Gud har forkastet sitt folk Israel og at de er evig fordømt og fortapt. Hadde de holdt disse årlige, hellige dagene som er påbudt for alltid — som alle trofast ble holdt av den nytestamentlige menighet, slik det er gjengitt i Apostlenes gjerninger og i kirkehistorien — ville de ha forstått Guds vidunderlige plan.

Vi skal ikke omvende alle i verden i denne tidsalder, men forkynne evangeliet. Og hvilket evangelium? Den gode nyhet om Riket — den gode nyhet om de tusen år med alle tings gjenopprettelse, når Kristus vender tilbake for å regjere med kraft og stor herlighet.

La oss forstå dette. I løpet av denne tiden er Israel for en stor del forblindet, men bare til hedningenes tid er fullendt. I løpet av denne tiden har bare et fåtall av hedningene, kineserne, de indiske og russiske folk, engang hørt Kristi navn.

Den gode nyheten om det kommende Rike skal forkyn-

nes som et vitnesbyrd. Mange er blitt kalt i denne tiden, men bare få er faktisk utvalgt, og enda færre er blitt tro til enden.

De — dette folket som er håndplukket for hans navn — skal gjøres udødelige, og de skal regjere på jorden under Rikets tusen år. Så vil Israels blindhet bli fjernet. De var blindet til hedningenes tid var til ende. Himlene tok imot Jesus inntil denne tiden for alle tings gjenopprettelse.

Disse som nå er samlet, fra og med hin pinsedag, 17. juni år 31 e.Kr., er bare førstegrøden av Guds frelsesplan. I denne epoken plukkes altså bare “førstegrøden” ut av dem som blir frelst. De prøves og testes for å kvalisere seg til embetene som konger og prester i Riket, for da å utvirke verdens virkelige frelse.

Når Kristus vender tilbake

Da er det at Gud enda engang skal rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk — Israel (Jes. 11:11).

Da er det at “Herren skal komme i ild, og . . . med ild skal Herren holde dom og med sitt sverd . . . Og jeg vil gjøre et tegn på dem og sende noen av de unnkome blant dem [fra disse plagene] til hedningefolkene . . . *som ikke har hørt* tiende om meg og ikke sett min herlighet; og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene” (Jes. 66:15-16, 19).

Da er det at “levende vann [skal] strømme ut fra Jerusalem,” og hedningefolkene som ikke tidligere har hørt, “skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, og for å *delta i løvsalenes fest*”! (Sak. 14:8, 16.)

Da er det at “mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg [nasjon] . . . så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme mellom mange folkeslag og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land, og de skal smi sine sverd om til hakker [eller plogskjær] . . . og ikke mere lære å føre krig . . . *På den dag*, sier Herren . . . [skal] Herren være Konge over dem på Sions berg fra nu [da av] og til evig tid” (Mika 4:2-7). Dette vedrører ikke Guds Menighet nå, men den herlige tiden

i Guds Rike etterat Kristus er vendt tilbake. For en vidunderlig forløsningsplan!

Adam syndet. Alle har syndet. Fra Adam til nå ser vi en krønike om mennesket uten Gud, om menneskelig lidelse og feiltrinn. Og således har Gud i sin store visdom tillatt menneskene å bevise for seg selv hvilke syndere de er — hvor hjelpeløse de er i seg selv!

Og til slutt må vi lære at det bare er når Gud selv påtar seg å frelse menneskene, ved å sende Jesus for å herske med jernstav, at verden virkelig kan bli frelst! De som nå blir frelst, er følgelig en frelsens førstegrøde, og de vil ha den store ære å være Kristi medhjelpere i det herlige Rikes arbeide med forløsning!

Dette er Guds sanne forløsningsplan, som forkynt fra skapelsesberetningen til Åpenbaringen! Hvor motsatt den er av den populære forkynnelse! Men ikke desto mindre er det planen slik den er avbildet i Guds årlige hellig dager. Hadde kirkesamfunnene fortsatt å holde disse hellige dagene, ville de aldri ha tapt syne av denne planen og kommet under falske predikanter forførelse!

Pinsen holdt av Guds nytestamentlige menighet

Akkurat som vi fant at Guds sanne menighet fortsatte å holde de usyrede brøds dager og påsken, så fortsatte de også å holde pinsen. Les om det i 1 Kor. 16:8 og Apg. 20:16.

Hadde de ikke vært samlet til hellig sammenkomst på den første pinsedagen etterat alt som skulle bort var avskaffet, kunne vi aldri ha lest den enestående beretning i 2. kapittel av Apostlenes gjerninger i Bibelen.

“En hellig sammenkomst” betyr et hellig møte, hvor hele menigheten er sammenkalt under absolutt autoritet. En hellig sammenkomst er et møte hvor hver og en er befalt under absolutt autoritet å være tilstede. Sabbaten er en ukentlig hellig sammenkomst. Vi er derfor befalt å komme sammen. Hver av disse årlige dagene er en hellig sammenkomst. Den første menigheten lystret. Gjør vi det?

BASUNENES HØYTID OG SONINGS DAGEN

“**O**G HERREN talte . . . og sa: . . . I den syvende måned, på den første dag i måneden, skal I holde hviledag med basunklang *til ihukommelse* [ikke som skygge av noe] og EN HELDIG SAMMENKOMST. Da skal I ikke gjøre noen arbeidsgjerning . . .” (3 Mos. 23:23-25).

Her er den neste velsignede begivenhet i Guds forløsningsplan avbildet for oss, når Kristus kommer igjen i skyene med et rop, med overengelens røst og med Guds basun (1 Tess. 4:14-17). Det skje “ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal [alle] forvandles” (1 Kor. 15:52).

Medmindre Kristus vender tilbake og lar de døde oppstå, ville vi aldri oppnå evig liv. Hvis det ikke var en oppstandelse, “da er altså også de fortapt som er hensovet i Kristus” (1 Kor. 15:18).

Kristus griper direkte inn i verdensbegivenhetene ved den syvende eller siste basun (Åp. 11:15-19). En basun er et krigssymbol. Han kommer i en tid med verdensomspennende krig — når nasjonene er rasende! Såsnart arbeidet med å sanke inn førstegrøden (symbolisert ved pinsen) er fullført i

slutten av den nåværende tidalder, vil Kristus igjen begynne å bygge opp Davids falne hytte (Apg. 15:16).

Enda engang vil han rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk (Jes. 11:11), igjen vil han søke etter og finne sine tapte får, som kirkens presten har latt være med å oppsøke og redde i denne perioden (Esek. 34:1-14).

Legg merke til nøyaktig når dette finner sted! “På hin dag skal der støtes i det store horn [basun], og de tapte [Israel] . . . skal komme og tilbe Herren på det hellige berg i Jerusalem” (Jes. 27:13; dansk overs. av 1931).

Når vil Israel bli samlet igjen? Ved basunens lyd — ved Kristi gjenkomst. Fordi kirkene har glemt basunenes høytid, tror mange at tilbakekomsten av en del av jødene til Det hellige land og etableringen av en nasjon som kalles Israel, nå er fullbyrdelsen av denne profetien!

Det at Kristus griper direkte inn i verdensbegivenhetene, vil være den neste store begivenheten i forløsningsplanen.

Og kanskje skal den strålende gjenkomst skje, uansett hvilket år, på nettopp basunenes høytidsdag — hvem vet? Selvom vi ikke kan si det for sikkert, kan vi så ikke likevel se denne muligheten? Korsfestelsen skjedde på påskedagen — den selvsamme dag! Den hellige Ånd kom, og begynte dermed utvelgelsen av frelsens førstegrøde, på selve pinsedagen. Hadde ikke de 120 disiplene holdt denne årssabbaten, hadde de ikke vært forsamlet der til en hellig sammenkomst, kunne de da ha tatt imot velsignelsen ved den iboende tilstedeværelse av Den Hellige Ånd? Gjentatte ganger varslet Jesus oss om å våke verdrørende hans annet komme! Kan det være mulig at vi, hvis vi ikke holder basunenes høytid slik det første århundres Guds Menighet holdt pinse, at vi da ikke vil være rede eller ikke bli rykket opp for å møte Kristus? Vi hverken kan eller vil selvsagt hevde noe slikt, vi stiller bare spørsmålet. Er det ikke mulig?

Basunenes høytid er en gledens dag — og i likhet med ukesabbaten hellig for Herren (Neh. 8:2, 9-12).

Soningsdagen eller fasten

Les så 3 Mos. 23:26-27, 31-32: “Og Herren talte . . . og sa: . . . På den tiende dag i samme måned er det soningsdag; da skal I holde en hellig sammenkomst, og I skal faste . . .

Intet [slags] arbeid må I gjøre den dag; det skal være en *evig* lov for eder, fra slekt til slekt, hvor I så bor. En høyhellig *sabbat* skal den være for eder, og I skal faste; på [fra] den niende dag i måneden om aftenen, *fra den aften til den neste, skal I holde eders sabbatshvile.*” Vidunderlige hemmelighet! Forsoning — forenet med Gud! Mennesket endelig gjort ett med sin Skaper!

Igjen, i 16. kapittel av 3. Mosebok, vers 29 og 31, hvor symbolikken med soningsdagen blir forklart, finner vi den innstiftet som en høyhellig sabbat som evig skal holdes: “Og dette skal være en evig lov for eder: I den syvende måned, på den tiende dag i måneden, skal I faste og ikke gjøre noe arbeid, hverken den innfødte eller den fremmede som bor iblant eder . . . En høyhellig *sabbat* skal det være for eder, og da skal I faste — det skal være en evig lov.”

Legg også merke til uttrykket i 3. Mosebok 23:32: “Fra den aften og til den neste, skal I holde eders sabbatshvile.” Alle som holder sabbaten siterer dette skriftstedet for å vise at sabatten begynner ved solnedgang. Hvis vi tror det, hvorfor da ikke holde den sabbaten som dette verset nettopp taler om — den høyhellige sabbaten, soningsdagen, som er innstiftet for alltid? Er vi konsekvente når vi stadig sitere denne teksten for å vise når sabbaten begynner og så nekter å holde selve den sabbaten det vises til?

Meningen symbolisert ved soningsdagen

Soningsdagen skildrer en herlig og stor begivenhet som finner sted etter Kristi gjenkomst, og som verden er helt uvitende om fordi den ikke har kunnet se den sanne betydning av disse årssabbatene, som er hellige for Herren. Den har sviktet i å holde dem som en stadig påminnelse om Guds forløsningsplan!

Symbolikken er i sin helhet uttrykt i beretningen om begivenhetene på soningsdagen slik de ble utført frem til korsfestelsen, i 16. kapittel av 3. Mosebok.

Vers 5: “Og av Israels barns menighet skal han [Aron, eller ypperstepresten] få to gjetebukker til syndoffer.”

Vers 6 — Ypperstepresten ofret et syndoffer for SEG SELV og sitt hus.

Vers 7 og 8: “Og han skal ta de to gjetebukker og stille

dem frem for Herrens åsyn, ved inngangen til sammenkomstens telt. Og Aron skal kaste lodd om de to gjetebukker, ett lodd for Herren og ett lodd for *Asasel*.”

Fordi dette ikke har vært forstått, så la oss studere dette med åpent sinn, uten forutfattede meninger, og prøve alt. Vi ønsker sannheten! Nøkkelen til hele forklaringen ligger i en korrekt forståelse av hva som menes med *Asasel*. Dette er et ord som ikke forekommer noe annet sted i Det gamle testamente. *Comprehensive Commentary* sier: “I likhet med hebreernes og de kristnes eldste oppfatninger mener Spencer at *Asasel* er navner på djevelen. Det samme gjør Rosen . . .” Og *One Volume Commentary* Skriver: “*Asasel* blir forstått å være navnet på en av de onde åndene.” I en fotnote til den norske 1930-oversettelsen er da også *Asasel* forklart som: den onde ånd.

Symboler på Kristus og Satan

Disse to gjetebukkene var selvfølgelig symboler. Merk at det måtte bestemmes ved loddtrekning hvilken bukk som var kvalifisert til å representere Kristus, og hvilken som skulle representere *Asasel*. Noen sier BEGGE var kvalifisert. Noe slikt sier imidlertid ikke Skriften. La oss ikke bare anta det. Å “kaste lodd” er en høytidelig appell til Gud om å avgjøre et tvilsomt spørsmål. Det er en hellig religiøs handling. Den medfører en overnaturlig handling fra Gud. Det er årsaken til at lotterier og spill om penger er av djevelen — faktisk en vanhelligelse av en hellig handling som appellerer til Gud.

Merk at mennesker ikke var istand til å avgjøre hvilken bukk som var kvalifisert til å representere Kristus. Dette innebar en appell til Gud om å ta avgjørelsen! “Et lodd for Herren, og et lodd for *Asasel*.” Et lodd var altså for Herren, denne bukken symboliserte Kristus. Men det andre loddet var ikke for Herren, det representerte ikke Kristus, men *Asasel* — Satan! Disse ordene antyder mest naturlig at *Asasel* er navnet på en person, som står i motsetning til den Evige! Legg merke til kontrasten — ett for Herren og ett for *Asasel*.

Den bukken som Gud gjennom loddtrekningen valgte til å representere Kristus, ble ofret, slik Kristus, som den representerte, ble ofret. Men den andre bukken som var valgt av Gud til å representere *Asasel*, ble ikke drept. Isteden ble

den ført ut i ødemark. Den var ikke en bukk oppstått fra de døde som symbol på en oppstanden Kristus, for den hadde ikke dødd. Som vi skal vise kan ikke den ubebodde ødemarken som denne bukken ble drevet ut i, representere himmelen, som Kristus steg opp til. Himmelen er hverken ubedodd eller øde.

Etterat Gud hadde bestemt hvilken bukk som representerte Kristus og hvilken som representerte Asasel, slaktet ypperstepresten (vers 11) oksen som et syndoffer for seg selv. Så tok han glør og velluktende røkelse inn i Det aller helligste, idet han også sprenget oksens blod på fremsiden av nådestolen, symbolet på Guds trone, og som inneholdt vitnesbyrdets stentavler (loven). Ypperstepresten hadde befaling om å gjøre dette for seg selv for å gjøre tjeneste og representere Kristus som yppersteprest. I oppfyllelsen av dette symbolet ble dette ikke gjort, for Kristus, vår yppersteprest, hadde ikke behov for denne renselsen slik de stedfortredende presten hadde.

Nå var den levittiske yppersteprest rede til å gå ut og forrette.

Deretter ble gjetebukken som Gud ved loddtrekning hadde valgt til å representere Kristus, som folkets syndoffer, slaktet. Slik ble folkets synder båret av denne bukken, likesom Kristus endelig én gang for alle bar våre synder på korset. Men Kristus stod opp igjen fra de døde og steg opp til Guds trone i himmelen.

Hvem eller hva var det så som fra dette punkt i den levittiske sermoneien symboliserte den oppstandne Kristus, som steg til himmelen? Noen sier bukken som representerte Asasel. La oss se nærmere på dette.

Den oppstandne Kristus, som nå er ved Guds høyre hånd på tronen i himmelen (1 Pet. 3:22), kalles — hva? Vår Yppersteprest! Hva var det jordiske bilde på Guds trone? Den ubebodde ørken? Nei! Det var dit den levende bukken gikk!

Det jordiske symbolet på Guds trone var nådestolen i Det aller helligste. Etterat Kristus døde, drog han til den himmelske nådestol og gikk i forbønn for oss som vår Yppersteprest. “. . . Når [rekker] innenfor oss som når Jesus gikk inn som forløper for oss, idet han ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis” (Hebr. 6:19-20).

Påny, hvem eller hva i seremonien for soningsdagen symboliserer den oppstandne Kristus, vår Yppersteprest, som gikk innenfor forhenget til Guds trone i himmelen? Den ene bukken var blitt slaktet. Den representerte den korsfestede Kristus. Den kan ikke lenger representere den oppstandne Kristus. Den drepte Kristus var ikke vår Yppersteprest, for det levittiske presteskap med sin yppersteprest opphørte ikke før Kristus stod opp fra de døde og steg til himmelen som Yppersteprest av Melkisedeks rang. Men den oppstandne Kristus var Yppersteprest. HVEM utførte så denne rollen i den levittiske seremonien som midlertidig ble utført om og om igjen år etter år på denne evige høytidsdagen? Det er så klart at selv et barn kan se det. Det var den levittiske yppersteprest, og ikke gjetebukken som representerte Asasel!

Ypperstepresten — symbol på Kristus

Straks den ofrede gjetebukken var død, *hvem* gikk da innenfor forhenget og presenterte denne bukkens blod for det som symboliserte Guds trone? 3. Mosebok 16:15: “Deretter skal han [ypperstepresten] slakte den bukk som skal være syndoffer for folket, og [nå ypperstepresten selv, idet han symboliserer gjerningen til Kristus] bære dens blod innenfor forhenget . . . og sprengte det på nådestolen . . . han [skal] gjøre soning for helligdommen . . .”

Idet ypperstepresten tok blodet innenfor forhenget til nådestolen, symboliserte han altså den oppstandne Kristus, idet han (Kristus) billedlig én gang for alle tok sitt blod innenfor forhenget til selve Guds trone i himmelen, for der å gå i forbønn for oss som Yppersteprest. Dette er da sannelig så liketil at selv et barn kan se det.

Den slaktede bukken representerte den korsfestede Jesus. Ved at ypperstepresten tok blodet av den slaktede bukken innenfor forhenget til nådestolen i Det aller helligste, som er et bilde på Guds trone, representerte han den oppstandne Kristus og hans gjerning, han som steg opp til Majestetens høyre hånd, høyt der oppe og som der går i forbønn for oss som vår Yppersteprest. Kan vi på ærlig vis fortsette å forkynne at bukken som representerer Asasel, representerte det arbeide som den oppstandne Kristus

gjorde? Tok denne levende bukken Kristi blod innenfor forhenget til nådestolen?

Da ypperstepresten gikk innenfor forhenget, inn til Det aller helligste, symboliserte han at Kristus vendte tilbake til himmelen. Den gjerning han gjorde mens han var i Det aller helligste, symboliserte Kristi arbeid disse 1900 årene med å gå i forbønn for oss idet han setter frem sitt utgytte blod for nådestolen i himmelen. Og så, når han kom ut igjen og dermed symboliserte Kristi gjenkomst til jorden, hva gjorde han så?

“Når han så har fullført soningen for helligdommen og for sammenkomstens telt og for alteret, da *skal han føre frem den levende bukk*. Og Aron skal legge begge sine hender på den levende bukks hode og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelser som de har forsyndet seg med; han skal *legge dem på bukkens hode og sende den ut i ørkenen* med en mann som står rede dertil. Og bukken skal bære alle deres misgjerninger med seg ut *i villmarken*, og så skal han slippe bukken løs *i ørkenen*. Deretter skal Aron . . . bade sitt legeme i vann . . . Men den som førte bukken ut til Asasel [eller bedre: bukken for Asasel ut], skal tvette sine klær og bade sitt legeme i vann; deretter kan ha gå inn i leiren” (3 Mos. 16:20-24, 26).

Asasel-bukken ikke vår sydebærer

La oss få dette klart for oss!

Er Gud rettferdig? Er ikke Gud en Gud for rettferdighet så vel som for medlidenhet og nåde? Hvem er den egentlige opphavsmann for våre synder? Djevelen — likesom Jesus er vår frelses opphavsmann. Jesus tok vår skyld — vår skyldighet — våre synder — på seg selv som en uskyldig, stedfortredende soningsmann. Han var et uskyldig offer. Han elsket oss og var villig til å dø for oss. Vår skyld, våre synder, ble båret av ham og ham alene — og Gud tilgir oss dem når vi angrer og tar imot Kristi offer. Og dog, om vi stopper der, er dette full rettferdighet?

Den egentlige årsaken, den faktiske far til disse syndene, var djevelen Satan. Er det rettferdig for Kristus å bære den skyld som ikke er hans, mens djevelen går skuddfri? Ville du ikke tro at Guds store plan til syvende og sist vil yte full

rettferdighet ved å plassere skylden nøyaktig der hvor den hører hjemme?

Legg nå merke til denne forskjellen. Kristus bar vår skyld. For vi har vært skyldige, selv om djevelen var den opprinnelige årsaken til det hele. Men rettferdigheten forlanger sannelig at Gud plasserer djevelens skyld — ikke vår, men hans skyld, i og med at han forførte oss til synd — direkte tilbake på djevelens hode. Også vi var skyldige, og vår skyld ble båret av Kristus. Og likevel kan alle våre synder føres direkte tilbake til djevelen som den egentlig skyldige!

Merk deg et annet poeng. Asasel-bukken bar med seg syndene til alle menneskene som allerede var tilgitt. Disse syndene var allerede fullt ut betalt for ved Kristi stedfortredende offer, symbolisert ved at den uskyldige bukken var blitt slaktet, før de samme syndene til slutt ble lagt på den levende bukken. De var i forveien blitt betalt ved den slaktede bukkens død.

Djevelen er den egentlige opphavsmann til all synd. Kan vi derfor endelig bli forenet med Gud så lenge denne anstifter av synd er blant oss? Kan vi ikke se at han først må drives bort? Og at det ikke ville være rettferdighet hos Gud medmindre Satans egen skyld i våre synder ble lagt rett tilbake på hans hode? Ville det være rettferdig overfor Kristus å la ham bære djevelens skyld, så vel som vår egen skyld, for våre synder? Kristus har båret våre synder, men må han fortsette å bære dem? Skulle de ikke bli fjernet helt fra oss og fra Guds nærvær?

Således anskueliggjorde slaktingen og stinkingen av blodet til den første bukken hvordan vi skulle bli forsonet med Gud, nemlig ved den stedfortredende ofringen av et uskyldig offer. Så til slutt, det at den andre bukken blir sendt vekk, lastet med de syndene hvis soning var blitt symbolisert ved den første bukken, det klargjør ikke mindre livaktig virkningen av offeret, nemlig at disse sonede syndene fullstendig blir fjernet fra Guds nærvær!

Satan, anklageren

Satan er brødrenes anklager. Hans makt over mennesker er grunnlagt på synd. Når alle disse syndene som han er opphav til, blir lagt tilbake på ham etterat de ved Kristus er fjernet

fra oss, da vil Satan ha mistet sitt krav på oss, og han kan ikke lenger anklage oss!

Slik endelig, som anerkjennelsen av blodet til den første bukken (Kristus) symboliserte fullstendig soning og at Israels synder ble tilgitt, således symboliserer det at Asasel ble sendt vekk med de syndene som var bøtet for, at all synd fullstendig blir fjernet — at vi ved soningen blir befridd fra djevelens makt.

Ofringen av det første uskyldige offeret var midlet til forsoning med Gud, men ennå ikke full rettferdighet.

Det at den andre, den levende bukken ble drevet bort, viser den endelige forsoningen, ved at syndene blir lagt på sitt opphav hvor de hører hjemme, og at syndene og deres opphav fullstendige blir fjernet fra Guds og hans folks nærvær — og dermed at folket blir fullstendig befridd fra Satans makt.

Å forsonne vil si å gjøre til ett. Å føye sammen til ett — å forme ved å forene. Vi vil ikke være fullstendig sammenføyet til ett og forenet med Gud før dette er gjort.

Før vi går videre, bør du også legge merke til at Aron måtte vaske og rense seg etterat han hadde lagt begge sine hender på den levende bukken, Asasel, før han kunne komme i kontakt med folket. Likeens måtte “mannen som står rede dertil,” også vaske sine klær og bade seg etterat han hadde vært i kontakt med Asasel-bukken, før han kom i folks nærhet. Symbolikken er klart den at de hadde vært i kontakt med djevelen!

Legg nå merke til at disse syndene som allerede er sonet og tilgitt, først blir lagt på hodet til den levende bukken når ypperstepresten kommer tilbake fra Det aller helligste, innenfor forhenget. Dette forestiller selvfølgelig en handling som finner sted etterat Kristus kommer tilbake til jorden!

Men hvis den levende bukken representerte den oppstandne Kristus, da måtte det bety at de syndene som Kristus bar opp på korset, etterat han var oppstått fra de døde, blir lagt tilbake på hans hode av en annen, som i tilfelle var representert ved ypperstepresten. Ville dette gi mening? Er teorien om at Asaselbukken forestiller Kristus, logisk? Nei. Derimot passer den klare, enkle meningen inn på enhver måte, den ER logisk. Den første bukken representerte den uskyldige Jesus som døde for våre synder; ypperstepresten

representerte den oppstandne Kristus som gikk innenfor forhenget til Guds nådestol, eller trone, i himmelen, i mer enn 1900 år; og ypperstepresten som vendte tilbake for til slutt å legge syndene på den levende bukkens hode, representerte Kristus som ved sin gjenkomst vil legge de syndene som han bar, på syndenes opphav, djevelen, og sende ham levende vekk til en øde, ubebodd ørken — avgrunnen i Åpenbaringen 20:3.

I 19. kapittel av Åpenbaringen har vi profetien om Kristi gjenkomst. Og i begynnelsen av det 20. kapitlet — hva skal da skje?

Nøyaktig hva 16. kapittel av 3. Mosebok viser. Djevelen blir sendt bort — symbolet som her blir brukt, er “avgrunns”-symbolet, en ubebodd, øde ørken (Åp. 18:2) — og han blir sendt dit ved en dertil REDE mann — en ENGEL fra himmelen. Nå blir djevelen ikke drept. Han dør ikke. Han er fortsatt i live tusen år senere, etter Tusenårsriket (Åp. 20:7).

Nå noen få punkter som vil komme en i sinne. Begge bukkene ble fremstilt “for Herrens åsyn”. Kan Satan bli stilt frem for Herren? Job 1:6 og 2:1 sier at han hadde stilt seg frem for Herren. Merk også at Asasel ble drevet bort fra Det aller helligste, et symbol på Guds nærvær.

Den årlige soningsdagen ble altså innstiftet for alltid forat planen stadig skulle holdes klart for øynene på Guds barn og hans menighet, planen om forløsning som vil skje etterat Kristus kommer tilbake.

Vi finner denne årlige hellige dagen anerkjent i Det nye testamente. I Apg. 27:9. da Paulus var på sin farefulle sjøreise til Rom, står det beskrevet at da det nå “var farlig å ferdes på sjøen, fordi det alt var over fasten . . .” Bibelkommentarer vil fortelle at fasten viser til soningsdagen, den 10. dag i den syvende måned. Man kunne ikke godt snakke om å være forbi denne dagen det spesielle året, hvis ikke dagen fortsatt var ved kraft, og eksisterte fullt virksom. Ellers kunne Den Hellige Ånd aldri ha inspirert til disse ordene! Dette er visselig en sterk indikasjon på at denne dagen fortsatt eksisterte og var anerkjent som sådan ved Den Hellige Ånd.

LØVHYTTEFESTEN OG DEN SISTE STORE DAG

Nå kommer vi til løvsalenes høytid eller løvhyttefesten — den sjette høytiden. La oss legge merke til instruksene i den anledning:

“Løvsalenes høytid skal du holde i syv dager, når du har samlet inn fra din låve og fra din vinperse. Og du skal være glad på din høytid, du og din sønn og din datter . . . Syv dager skal du holde høytid for Herren din Gud på det sted Herren utvelger; for Herren din Gud skal velsigne deg i all din avling og i alt det du tar deg fore, så skal du være full av glede . . . og ingen skal vise seg for Herrens åsyn tomhendt, men enhver med den gave han har råd til, etter den velsignelse som Herren din Gud har gitt deg” (5 Mos. 16:13-17).

Her er løvhyttefesten beskrevet, en høytid som skal holdes i syv dager, fra og med den 15. dag i den syvende måned av Guds hellige kalender. Legg merke til 3 Mos. 23:33-35: “Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Israels barn og si: På den femtende dag i denne samme syvende måned skal løvsalenes fest holdes for Herren, og den skal vare i syv dager. På den første dag skal det være en hellig sammenkomst; I skal ikke gjøre noen arbeidsgjernig.”

På den første av disse dagene er det en hellig sammen-

komst — en påbudt forsamling. Intet arbeid skal gjøres. “. . . Og I skal *være glade* for Herrens, eders Guds åsyn i syv dager . . . Det skal være en *evig* lov for eder, fra slekt til slekt; i den syvende måned skal I holde den” (3 Mos. 23:40-41).

Legg merke til at dette er påbudt for alltid.

Her er de siste og største begivenhetene i Guds store plan avbildet: Etterat Kristus døde for våre synder for å forløse menneskeheten — etterat han har sendt oss Den Hellige Ånd og håndplukket et folk for sitt navn til å bli konger og prester gjennom de tusen år — etter Kristi strålende gjenkomst — etterat han endelig har gjenoppreist de forløste ved å legge alle syndene på Satans hode, på ham som var deres opphavsmann, og skilt både ham og syndene fra Guds og hans folks nærvær, og således endelig fullført forsoningen, foreningen, idet han til slutt gjør oss til ett innbyrdes og med seg selv — så er vi rede for den siste serien av begivenheter, begynnelsen til “Lammets bryllup”, den faktiske inngåelse av Den nye pakt, opprettelsen av Guds Rike på jorden og innhøstingen av den store sjelehøst i tusen år.

Denne høytiden er bildet på Tusenårsriket!

Avbilder Tusenårsriket

For å anskueliggjøre sin plan tok Gud de årlige materielle høstetidene i det gamle Israel som bilde på sin åndelige høst av sjeler. I Det hellige land er det to årlige innhøstinger. Den første er vår-kornhøsten. Dernest kommer så hovedhøsten.

Legg merke til at løvhyttefesten skal holdes “når året er omme” (2 Mos. 34:22). I dette verset er løvhyttefesten spesielt kalt “innsamlingens høytid”. Innhøstingsåret slutter ved etterårets begynnelse. Likesom pinsen avbilder den tidlige innhøstingen, den nåværende kirke-tidsalder, så avbilder innsamlingens høytid eller løvhyttefesten, etterårshøsten — den store sjelehøsten i Tusenårsriket!

Idag er ikke den eneste frelsens dag. Idag er det *en* frelsens dag. Det sa Jesaja: kapittel 49. vers 8. (*Översettets kommentar*: Dessverre har skandinaviske bibeloversettelser sløffet ordet “en” i “på *en* frelsens dag”.) Og faktisk skulle de opprinnelige greske ordene som Paulus brukte i 2 Kor. 6:2, også vært oversatt “på *en* frelsens dag”, ikke “på *frelsens* dag”.

Slå opp i Sakarias bok for å forstå dette bedre. I 12. og 13.

kapittel har vi et bilde på Kristi gjenkomst og på at verdens forsoning begynner. Her bli meningen med basunenes høytid og soningsdagen klarlagt.

Legg så merke til 14. kapittel. Tidsepoken er Tusenårsriket. “Da skal Herren bli Konge over hele landet [hele jorden]; på den dag skal Herren være én, og hans navn ett . . . der skal aldri mere lyses bann [komme full utslettelse] over det; Jerusalem skal ligge der trygt” (vers 9, 11). Det er tiden da “levende vann” — frelse, Den Hellige Ånd — “skal strømme ut fra Jerusalem” (vers 8). “Vannet” er både bokstavelig og symbolsk. Gud skildrer ofte sin åndelige plan ved materielle begivenheter.

På denne dagen, når jorden vil være trygt bebodd, og når Den Hellige Ånd vil bli tilbudt alle dødelige, hva vil da skje? “Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal *år etter år* dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, *og for å delta i løvsalenes fest*” (vers 16).

Hedningene tvunget til å holde løvhyttefesten

Legg merke til dette 16. verset av Sakarias 14. Etter Kristi gjenkomst vil alle hedningefolkene (dødelige som ennå ikke har mottatt frelse) dra opp til Jerusalem for å holde løvhyttefesten! Hvordan kunne de holde en høytid som var avskaffet på korset? De kunne bare holde den om den var befalt for alltid.

Og hva skjer hvis de nekter å adlyde Gud? “Men om noen av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, så skal det ikke komme regn hos dem” (vers 17). Det er sterke ord!

Landene vil bli tvunget til å holde løvhyttefesten fra år til år når Jesus hersker “med jernstav”!

Og hvis landene fortsatt ikke vil lystre? “Den samme plage skal ramme dem som Herren lar ramme de hedningefolk” — det finnes fortsatt hedningefolk som såvidt er begynt å lære frelsens vei — “som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest. Sådan skal den straff være som rammer . . . alle de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest” (vers 17-19).

For å bli frelst må selv hedningene holde denne høytiden. Selvsagt, den er jo påbudt for alltid!

Vi pleier gjerne å sitere Jesaja 66:23 for å vise at sabbaten vil bli holdt i Tusenårsriket, som bevis på at vi må holde den nå. Når vi leser Sak. 14:16, som viser at løvhyttfesten vil bli holdt i Tusenårsriket, vil vi da være konsekvente og holde den også idag?

Kan vi kvalifisere oss som Guds Sønner, som konger og prester, for å styre med Kristus fra hans trone, som hans medhjelpere, hvis vi nå nekter å holde disse høytidene? Legg merke til at Kristus holdt løvhyttfesten. Apostelen Johannes viet et helt kapittel av sitt evangelium, det syvende, til å beskrive hva Jesus sa og gjorde på løvhyttfesten det siste året av sin forkynnnergjerning.

Hvorfor den ble kalt løvhyttfesten

I løpet av de tusen år vil Guds Rike, som vi kan bli født inn i, herske over nasjonene som består av dødelige mennesker, unnfanget ved Gud Ånd. De milliarder av dødelige som lever under Tusenårsriket, vil fortsatt være arvinger til Guds Rike. De vil ennå ikke ha arvet det så lenge de ennå er dødelig kjøtt og blodt, for “kjøtt og blod kan ikke arve Guds Rike” (1 Kor. 15:50). “I må bli født på ny”, “av Ånd”, — for å arve Guds Rike. Så sa Jesus.

Husk at Abraham, Isak og Jakob bare var arvinger da de oppholdt seg på jorden (Hebr. 11:9). Mens de var arvinger, bodde de i telt eller løvhytter mens de oppholdt seg i løftenes land. Løvhytter eller imidlertidige boliger er bilde på at de ennå ikke hadde arvet. Således leser vi om løvhyttfesten at “I skal bo i løvhytter i syv dager . . . forat eders etterkommere skal vite at jeg lot Israel barn bo i løvhytter da jeg førte dem ut av Egyptens land” (3 Mos. 23:42-43). Israel bodde i løvhytter eller telt i ørkenen før de kom inn i det lovede landet. Disse teltene var bilde på at de bare var fremtidige arvinger. Selv under tusenårsperioden når Guds Rike hersker over dødelige nasjoner, vil menneskene bare være *arvinger* til Riket. De må seire og vokse i kjennskap og visdom for å arve løftene.

For et vidunderlig bilde! Gud sier om Efra'im (et symbol på hele Israel) at de vil “bo i telt like som i høytidsdagene” (Hos. 12:10). Israel i ørkenen var et symbol på alle folk som må gjennomgå prøvelse og trengsler for å

arve løftene. De var vandringsfolk som ventet på å arve løftene om frelse.

Den påstand som enkelte grupper holder på, at dødelige mennesker i tusenårsperioden vil forbli kjøtt og blod for alltid, blir klart motbevist ved løvhyttefesten, for festen selv peker mot en evig arv.

Desuten, etterat Jesus har samlet sin Menighet hos seg, og etterat han har satt seg på sin trone hvor vi vil herske med ham, vil han samle folkene foran seg og si: “*Arv Riket*” (Matt. 25:34)

Enda en høytid

La du merke til at løvhyttefesten bare er den sjette høytiden? Der er enda en — den syvende!

Løvhyttefesten er strengt tatt syv dager lang — for å symbolisere hele Tusenårsriket. Syv er Guds tall for fullkommenhet. Derfor må det også være syv høytider. La oss merke oss hvor den syvende er nevnt: “På den femtende dag i denne samme syvende måned skal løvsalenes fest holdes for Herren, og den skal vare syv dager . . . på den åttende dag skal I holde en hellig sammenkomst . . . det er en [dag med] festsammenkomst; I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning” (3 Mos. 23:34, 36).

Denne åttende dagen, som teknisk sett er en egen høytid, kalles “den *siste*, den *store dag* i høytiden” (Joh. 7:37).

Hva representerer så denne siste hellige dagen?

Legg merke til hva Jesus preket om denne dagen. “Om noen tørster, han komme til meg og drikk! . . . Av hans liv [innerste vesen] skal det . . . rinne strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham” (Joh. 7:37-39).

Dette var Jesu preken som gav meningen med den siste store dag!

Bla nå om til Åpenbaringen 20. Hva skjer etter tusenårsperioden? En oppstandelse! De døde står foran Gud. Dette kan ikke innbefatte de sanne kristne idag, for de vil komme frem for dommersetet når Kristus vender tilbake. Det kan ikke vise til dem som blir omvendt i løpet av Tusenårsriket. De har allerede arvet Riket i løpet av tusenårsperioden etterat de har levd ut et normalt livsløp. De som er i denne oppstandelsen må være de som i forgangne tider døde i

uvitenhet! De blir ikke vekket til live igjen før etter tusenårsperioden (Åp. 20:5).

Den forestiller bedømmelsens dag

Dette er dommen dag som er nevnt i Matteus 10:15. Det er en tid når hedninger som døde i uvitenhet, vil få anledning til å motta frelse. Esekiel 16:53-55 gjør dette svært klart. Selv de i Israel som døde i sine synder vil bli gitt sin *første* anledning til å forstå Guds sannhet og hans vei (Esek. 37). Profeten skrev at Gud ville utgyte sin Ånd over disse oppstandne (vers 14). Dette er nøyaktig den frelsen som Jesus nevnte i sin preken på den store dagen i høytiden høsten år 30 e.Kr.

Denne åttende dagen som følger umiddelbart på de syv dagene i løvhyttfesten, skildrer fullendelsen av forløsningsplanen. Det skjer like før den nye himmel og den nye jord kommer. Alle, foreldre som barn, unge som gamle, vil bli oppvekket fra de døde.

Legg merke til at "livsens bok", som forestiller frelsen, blir åpnet (Åp. 20:12). Åpenbaringen gir det siste innblikket i "dommen dag" da den nåværende fysiske himmel og jord forgår — og de trofaste mottar sin evige lønn ved Kristi trone. De ugudelige, de som er ulydige, vil man se forgå i ildsjøen!

For en vidunderlig plan! Alle vil ha like stor mulighet.

Og legg så til slutt merke til 3 Mos. 23:37-38. Etterat disse årlige hellige dagene er beskrevet, står det: "Dette er *Herrens* høytider; dem skal I utrope som *hellige sammenkomster . . . foruten Herrens sabbater.*" Vi skal altså holde disse *foruten* Herrens sabbater.

SØNDAG er den ukentlig hviledagen til moderne kristendom, men sabbaten er HERRENS dag.

Jul, nyttårdag, tradisjonell påske (eng. *Easter*) og en hel del andre dager er helligdager som er kommet direkte fra hedenskapet, men disse syv årlige hellige høytidene er Guds hellige dager! La oss forlate denne verdens hedenske helligdager og holdes Guds sanne hellige dager. (Se kalenderdatoen på sidene 52-53.)

Opplysninger om høytidene

Mange av dere som leser dette heftet, kjenner antagelig ikke til noen andre som holder Guds hellige dager. Ja, dere undres

kanskje på om det finnes noen slik grupper i det hele tatt. Hvis du er interessert, så er det mulig å finne svar på disse spørsmålene.

Guds Verdensvide Menighet har lojale, fullt opplærte og trenede, ordinerte prester i USA, Europa og mange andre deler av verden. De står til tjeneste og vil kontakte deg, eventuelt oppsøke seg i ditt eget hjem, og vil svare på dine spørsmål og forklare Bibelen for deg, hvis du ønsker det. (På neste side vil du finne flere detaljer.)

Selvsagt, ingen vil oppsøke deg medmindre du ber om det. Men hvis du av egen fri vilje ønsker å vite mere om Guds høytider og hvor de holdes, så skriv straks til oss. Vi vil med glede få istand en avtale. □

TILLEGGSLESESTOFF

Glem ikke å skrive etter heftene *hvilken dag er den kristne sabbaten?* og *Hvor er den sanne kirke?* De sendes gratis som en tjeneste i offentlighetens interesse.

Hvis du ønsker å vite mere

Mange hundre har skrevet til oss og spurt om vi har representanter som de kunne få personlig veiledning av og som kunne svare på spørsmål, på deres hjemsted.

Svaret er ja, det har vi.

Guds Verdensvide Menighet har stasjonert representanter (for det meste ordinerte prester) i USA, Storbritannia, Skandinavia og resten av Europa og i mange andre deler av verden. Disse stedlige prestene vil besøke deg direkte i ditt hjem hvis du ønsker det.

Så hvis du har åndelige spørsmål å drøfte, eller spørsmål å stille om bibelske emner, så som ekteskap, familie, omvendelse, dåp m.m., så bare skriv til oss og be om en privat avtale.

Hvis du helst vil korrespondere på et skandinavisk språk er det best å skrive til:

Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge.

Ellers er våre hovedkontorene verden rundt:

- USA: P.O. Box 111, Pasadena, California 91123. (Eller innen USA ring gratis 1-800-423-4444.)
- UK: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU (Eller ring: 01-953-1633.)
- Australia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220. (Eller innen landet ring: 075-35-4233 og "reverse the charges".)
- Canada: P. O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2.
- Syd-Afrika: P. O. Box 5644, Cape Town 8000.

For andre deler av verden: Se listen på siste side og velg nærmeste adresse.

Guds årlige høytidsdager

Grego- rianske år	Nyttårs- dag i Guds kalender	* Påske	Usyrede brøds dager
	1. nisan-abib	14. nisan	15.-21. nisan
1985	23. mars	5. april	6.-12. april
1986	10. april	23. april	24.-30. april
1987	31. mars	13. april	14.-20. april
1988	19. mars	1. april	2.-8. april
1989	6. april	19. april	20.-26. april
1990	27. mars	9. april	10.-16. april
1991	16. mars	29. mars	30. mars-5. apr
1992	4. april	17. april	18.-24. april

* Holdes etter solnedgang aftenen før. For eksempel vil påsken i 1986 bli holdt om aftenen den 22. april.

** Pinsen (av et gresk ord som betyr "femtiende") telles fra og med dagen i de usyrede brøds dager da svingekornbåndet blir båret frem. Den faller alltid på en søndag i sivan, den tredje måned.

** Pinse	Basune- nes høy- tid	Sonings- dag	Løvhytte- fest	Siste store dag
sivan	1. tisjri	10. tisjri	15.-21. tisjri	22. tisjri
26. mai	16. sept.	25. sept.	30. sept.-6. okt.	7. okt.
15. juni	4. okt.	13. okt.	18.-24. okt.	25. okt.
7. juni	24. sept.	3. okt.	8.-14. okt.	15. okt.
22. mai	12. sept.	21. sept.	26. sept.-2. okt.	3. okt.
11. juni	30. sept.	9. okt.	14.-20. okt.	21. okt.
3. juni	20. sept.	29. sept.	4.-10. okt.	11. okt.
19. mai	9. sept.	18. sept.	23.-29. sept.	30. sept.
7. juni	28. sept.	7. okt.	12.-18. okt.	19. okt.

Bibelen er brennaktuell

Tro det eller ei, Bibelen ble skrevet for oss idag, for vår tid — vår generasjon! Bibelen er mer å jour enn noen annen bok.

På sidene i denne "boken som ingen kjenner" er årsakene til alle dagens plager åpenbart — årsakene til sosiale problemer, økonomiske problemer og selv årsakene til trusselen om kjernefysisk utslettelse som idag henger over menneskeheten.

Bibelen viser hvorhen verdensbegivenhetene fører oss og hva det endelige resultat vil bli.

Men ironisk nok, denne "bøkenes bok" er den minst forståtte av alle bøker!

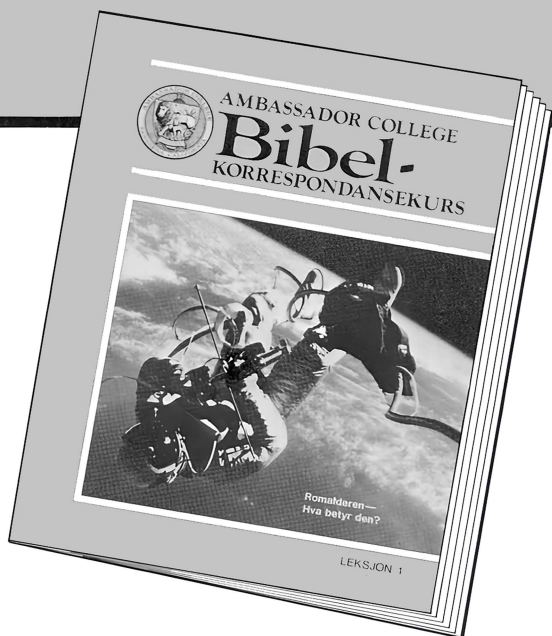
Hvorfor?

Ganske enkelt fordi de fleste som prøver å lese den, ikke forstår den og dermed antar at den er avleggs og irrelevant.

Men *du* kan forstå den.

Her er hvordan!

Ambassador College har med sitt korrespondansekurs hjulpet tusenvis til å bli "bibelkyndige". Dette enestående kurs i å forstå Bibelen har ledet kursdeltage-

re i nesten alle land på jorden til større kjennskap til Bibelen og dypere forståelse av den.

Dette kurset er formet slik at det leder deg i et systematisk studium av Bibelen — med Bibelen som eneste tekstbok.

Ett og ett hovedtema av livsviktig betydning i vår fullautomatiserte tidsalder blir omhyggelig gjennomgått og klarlagt i hver av de månedlige leksjoner.

Det er gratis. Bare skriv til nedenstående adresse og be om å bli notert som student. Du vil bli glad for at du gjorde det.

AMBASSADOR COLLEGE
BIBEL-
KORRESPONDANSEKURS
Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge

Er du bosatt utenlands, finner du våre adresser verden over på siste side.

Det var sant i 1934, og det er sant nå. Når du leser *Den Enkle Sannhet*, får du *idag* et innblikk i det som blir morgendagens overskrifter. For eksempel: Allerede før støvet etter 2. verdenskrig hadde lagt seg, forutsa *Den Enkle Sannhet* at Tyskland og Japan raskt ville komme til krefter igjen. Den kommende økonomiske (og til sist politiske) forening av Europa ble forutsett, og likedan at Midtøsten ville stå frem som krumtappen i en kjempemessig verdenskonflikt. Dagens kaotiske værmønster, mat- og energimangelen, verdensomspennende rase- og religionsuroligheter, alt ble det forutsagt år tilbake. Nå skjer disse tingene, og *Den Enkle Sannhet* peker på løsninger til verdensproblemene. *Hvor ellers* kan du lese morgendagens overskrifter idag?

den
ENKLE SANNHET

Etter 50 år fortsa

tt forut for sin tid!

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Postbox 5380, S-10246 Stockholm

Storbritannia, resten av Europa og Midtøsten: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland: Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Sveits (fransktalende): Case Postale 10, 91, rue de la Servette, CH-1211 Genève 7

Frankrike: B.P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14

Spania: Apartado Postal 1230, Madrid 9

Holland og belgisk Flandern: Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland

Italia: Casella Postale 10349, I-00144 Roma

Israel: P.O. Box 19111, Jerusalem

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Canada (fransktalende): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06500 D.F.

Syd-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia

Vestindia: G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Australia, India, Sri Lanka og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

New Zealand og Stillehavøyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila

Syd-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Nigeria: PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya og resten av Øst- og Sentral-Afrika: P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

USA (verdenshovedkvarteret): P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

DETTE HEFTET UTGIS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE.

Det er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte Kirkens arbeid. Bidrag mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynne evangeliet for alle folkeslag.

